

Latvian
Respects
61-1015E

Bijība

Džefersonvila, Indiānas štats, ASV
1961. 15. oktobris

www.messagehub.info

Viljams Marions Branhams

"...kad skanēs septītā eņģeļa balss..." Atklāsmes 10:7

Priekšvārds

Viljama Branhamā ievērojamā kalpošana bija Svētā Gara izpausme, lai piepildītu Svēto Rakstu pravietojumus no Maleahijas grāmatas 3:23-24, Lūkas Evaņģēlija 17:30, Atklāsmes Grāmatas 10:7 un daudzus citus Bībeles pravietojumus. Šī vispasaules kalpošana bija Dieva darbu turpinājums (kurus Viņš veic caur Savu Garu) šajā Pēdējā laikā. Svētajos Rakstos ir teikts, ka ir jāatnāk kalpošanai, kas sagatavos cilvēkus Jēzus Kristus Otrajai Atnākšanai.

Mēs lūdzam Dievu, lai šis uz papīra drukātais Vārds tiktu ierakstīts jūsu sirdīs, kad jūs dievbijībā un lūgšanā lasīsiēt šo vēstījumu.

Kaut arī tika pieliktas visas pūles, lai nodrošinātu precīzu un pilnīgu tulkojumu, Viljama Branhamā sprediķu visprecīzākais un oriģinālais avots ir audio faili angļu valodā.

Vairāk nekā 1100 Viljama Branhamā sprediķi, kas ir iztulkoti daudzās valodās, bez maksas ir pieejami lejuplādēšanai un printēšanai teksta un audio formātos.

Šīs svētrunas var tikt pavairotas un izplatītas bez ierobežojumiem, bet ar nosacījumu, ka tās netiek pārveidotas un ka katra svētruna tiek publicēta pilnā apjomā (nevis tikai kāda tās daļa), un ka tās tiek izplatītas bez maksas.

Bijība

1 Es nesen atgriezos no slimnīcas, es to atdevu Kunga rokās, ka ja - ja...zinot, ka es nedaudz aizsmacis, jo es saaukstējos. Bet es padomāju, ka ja es...ka ja mātei būs tik daudz labāk, ka es varētu atnākt, es atkal nāktu šurp, lai satiktos ar jums. Tāpēc, kad es redzu kādu, kas guļ, kā māte tur, un zinu, ka šeit pārējie tēvi un mātes, ka mums visiem līdz tam būs jānonāk, redziet, es domāju par to, cik es esmu pateicīgs, ka viņa ir gatava aiziet.

2 Un bez tam, es gribu vēl šo to izteikt baznīcai. Man liekas, es tur aizmugurē redzēju Māsu Uilson. Un -un pēc tam, šeit, droši vien, kaut kur ir Brālis un Māsa Sotmani, telpā. Un -un šeit daži no tiem, kuri parādīja savu līdzdalību, lai sēdētu pa naktīm ar māti un viss tāds, tas ir ļoti uzticīgi. Un es augsti vērtēju visu, ko jūs visi esat darījuši. Patiešām, ģimene nomocījies, jūs zināt, mēs sēžam katru nakti. Un taisni tagad gandrīz visi viņi strādā, tāpēc tas ir uz Medas un uz manis, vai Deloras, bet viņai bērni skolā, un sanāk pasmagi sadalīt to tā starp mums, reizēm cilvēks, un vienkārši nomokies. Vienkārši knapi ej un gandrīz nevari atšķirt dienu no nakts, it īpaši, kad nonāc līdz tādām vecumam, kā mums ar Medu, zināt, nevajag nemaz tik daudz nakts, lai nomocītu tevi, kad tev jau ir saskrējis ne mazums gadu.

3 Un tā, es agrāk domāju, ka varu izturēt caurām diennaktīm. Es braucu no Kalifornijas savā vecajā Fordā "T" modelī, un es ceļā nedaudz paguļu, tas no manis prasīja četras vai piecas dienas, varbūt, septiņas dienas, lai aizbrauktu. Un es vienkārši braucu un braucu, caurām diennaktīm. Un es nedaudz noguru, metu zem mašīnas nelielu segu, iebraucu prērijā, paguļu nedaudz stundas un turpinu. Kopš tiem laikiem spēcīgi esmu izmainījies, Brāli Nevil. Es vienkārši saprotu, ka man sen jau vairs nav divdesmit pieci, redziet.

4 Un tā, tāds gods šodien vakarā būt šeit, Kunga namā. Un šorīt man bija nelielas -nelielas, dažas atzīmes, kuras es gribētu, kuras Kungs man deva. Un es domāju, ka varbūt, ja būs iespēja, es parunātu par to, pirms man būs lūgšanas par slimajiem. Bet, tā kā mēs šai rītā aizkavējamies ar jautājumiem, es padomāju, ja mātei būs labāk, tad varbūt tā būs zīme, ka es, varbūt, būs atkal jānāk šeit - šajā vakarā un nedaudz jārunā, šodien, ja tas kaut kādā veidā neizjauc Brāļa Nevila plānus.

5 Un kad es stāvēju istabā, man tikko iedeva brīnišķīgu liecību no māsas Kristietes, kura šovakar ir ar mums. Šorīt viņa bija lūgšanu rindā, un viņa lūdza, pastāvēja par kādu citu. Un viņas istabā, tumšā istabā, tur karājās "Kunga Vakārēdiens", "Kunga Pēdējais Vakārēdiens". Tā ir tādā veidā novietota, ka saule ne no kāda stāvokļa nevar iespīdēt istabā. Un

šodien pulksten trijos dienā šis Gaismas Vainags, kurš bija redzams šeit, kad mēs beidzām sludināt Baznīcas Periodus, tikai vairāk līdzīgs - it kā varavīksnes krāsās, nostājās tieši virs Kunga Jēzus galvas. Viņa dažus mirkļus To vēroja. Un viņa aizgāja un pastāstīja savai mātai, cik es sapratu no stāsta, un -un viņi atnāca un ilgi brīnījās par to, stundu vai kaut kur tā. Un tad viņi pasauca kaimiņu, kalpotāju, tas bija Brālis Strikers no šejienes, lai parādītu šo fenomenu. Un viņi stāvēja un novēroja līdz pieciem vai kaut kur tā. Un kalpotāji palūdza palūgt, un viņš juta, ka viņš vienkārši nevarēja lūgt vai kaut ko tādu.

6 Pēc brīža bija pravietojums, (un viņi deva savu tulkojumu tam, ko tas nozīmēja), un atkal nāca vārds caur pravietojumu, un bija teikts, ka viņi "nepareizi iztulkoja", viņi to izdarīja nepareizi. Es domāju, ka bija tā, jā, Māsa Brjus? Viņi iztulkoja to nepareizi. Bija teikts, ka zīme bija priekš tam, lai parādītu viņiem, it kā lai viņus atbalstītu, ka viņi noticēja Evaņģēlijam, kurš tiek sludināts šeit no Baznīcas, lūk tā. Un teica, ka viņi ieraudzīs vēl lielākas lietas, kā to, kas notika, ka viņi ieraudzīs pat Engēļus uzkāpjam, nokāpjam un uzkāpjam.

7 Un tā, mēs dzīvojam pēdējās dienās, un mēs esam tuvi laiku beigām. Un es...Tas skan, var šausmīgi skanēt priekš kādiem cilvēkiem, bet nevis priekš Kristiešiem; es esmu priecīgs, ka mēs esam šeit. Es esmu priecīgs, ka mēs esam beigās.

Reiz es to pateicu sapulcē. Un viens cilvēks runāja ar mani, viņš jautāja: "Ko tu ar to gribi teikt? Tu gribi teikt, ka gribētu redzēt, kā pienāk pasaules gals?"

Es teicu: "O - o, jā, Kungs!" Es teicu: "Protams!"

Viņš teica: "Tas skan neprātīgi, ka kāds vēlētos, lai pienāktu pasaules gals."

Es teicu: "Pasaules laiku beigās atnāk Jēzus, un lūk Ko es gribu redzēt." Un es teicu: "Bībele stāsta, ka: 'Visi tie, kas gaida Viņa parādīšanos!' Redzi?"

Un tā patīkami zināt, ka viss vecais, šī dzīve šeit reiz beigsies, un mēs iesim - mēs iesim ieraudzīt Viņu.

8 Bet pirms kāda laika bija teikts...O - o, pirms daudziem gadiem, kad bija verdzības iekārta. Un tur bija vecs nēģeris, kuram bija...vienmēr vadīja vecmodīgo baznīcas dziedāšanu, lauciniecisko dziedāšanu. Viņi sanāca kopā un kalpoja starp vergiem, un sludināja, ziniet, un viņiem bija sapulces. Un reiz vakarā tur bija glābts kāds vīrs. Un kad viņš bija glābts, tad viņš zināja, ka viņš bija brīvs. Un tā, nākošajā rītā plantācijā viņš sāka stāstīt citiem vergiem, viņš teica: "Es esmu brīvs."

Un viņa īpašnieks piegāja un apstādināja viņu, viņš teica: "Tad lūk,

dārgs brālis, ka, varbūt sātans viņu iemānījis kādās lamatās. Bet ja viņš ir iekļuvis, mēs lūdzam, Kungs, lai Tu viņam vai viņai palīdzi izkļūt no tām, lai mūsu sirdīs būtu mīlestība iet pēc pazudušajām avīm un atvest tās atpakaļ ganāmpulkā. Dāvinī to, Kungs. Piedod mums mūsu nelikumības, kā arī mēs piedodam tiem, kuri ir pret mums. Dāvinī to, Kungs. Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļaunā. Jo tev pieder Valstība un spēks, un Gods mūžos. Āmen.

104 [Brālis Nevils izteic pravietošanas vēstījumu - Red.]

Pateicos Tev, Kungs. Pateicos Tev, Tēvs. Mēs Tevi slavējam o, Svētais. Cik Tu esi brīnišķīgs, Tēvs! Kā mēs tev pateicamies, Kungs! Kāds tas ir mierinājums just Svētā Gara Klātbūtni un dzirdēt, kā Viņš uz mums runā ar cilvēka muti, apstiprinot, ka Viņš vēl joprojām ir Dievs un ir mūsu vidū. Mēs tev pateicamies par to, Tēvs. Turpini ar mums, Kungs. Esi mums pretimnākošs, lai mēs varētu būt tava tauta. Caur Kunga Jēzus Vārdu mēs lūdzam. Āmen.

105 Vai tad nav brīnišķīgi būt par Kristieti? Vai tad nav brīnišķīgi zināt Dievu un zināt Viņa klātbūtni? Padomāt tik - par šodien, kā Viņš to izdarīja, pat otro reizi. Šodien Viņš - Viņš pateica šeit māsai, Viņš atnāca tajā Gaismā un viņiem teica, jo viņi noticēja Evaņģēlijam. Viņš ir brīnišķīgs, vai ne tā? Vai tad nemīlat Viņu? Kuri no jums mīl Viņu no visas savas sirds, ar visu dvēseli. Viņš ir brīnišķīgs. Tagad piecelsimies kājās, kad mēs nodziedāsim šo veco, labo dziesmu, kura mums visiem patīk.

Mīlu Viņu, mīlu Viņu,
Viņš pirmais iemīlēja.
Un uz Golgātas izpirka
Man glābšanu.

O - o, vai tad Viņš nav brīnišķīgs? Brīnišķīgs! Tagad atcerieties par kalpošanu trešdienas vakarā. Un pēc tam, ja Dieva griba, es būšu šeit nākošajā svētdienā, ja Kunga griba. Lūdziet par mums visu nedēļu. Tagad, kad nolieksim galvas lūgšanā, es gribu lūgt Brāli Nevilu, mūsu mācītāju, lai viņš uznākt pateikt pēdējos vārdus.

klausies, Sem." Teica: "Ko es dzirdu, tu stāsti pārējiem vergiem, ka esi brīvs?"

Viņš teica: "Jā, kungs." Teica: "Tā ir taisnība." Teica: "Vakar vakarā sapulcē mani atbrīvoja no grēka un nāves likuma." Lūk tā. Lūk tā.

9 Grēka un nāves likums, mani atbrīvoja no tā. Reiz jūs bijāt ar to saistīti, redziet, bet tagad jūs esat brīvi no tā. Redziet? Kā es šorīt teicu: nāve ir tur, kur ir grēks. Grēks un nāve - tas ir tas pats, redziet. Bet kad jūs esat malā no grēka - jūs neesat nāvē; bet kamēr jūs esat grēkā - jūs esat nāvē. Saprotat? Un tāpēc, kad jūs esat brīvi no grēka un nāves likuma - jūs esat jauni radījumi Jēzū Kristū, un tad jūs esat brīvi.

Un viņa īpašnieks teica viņam, teica: "Sem, vai tu tiešām tā uzskati?"

Viņš teica: "Jā, kungs." Un teica: "Vakar vakarā Kungs pasauca mani, lai parunātu ar maniem ļaudīm un pateiktu viņiem, ka viņi var būt brīvi no grēka un nāves likuma. Kaut arī mēs esam vergi, bet mēs tomēr varam būt brīvi no grēka un nāves likuma."

Viņš teica: "Sem, vai tu tiešām tā domā?"

Viņš teica: "Bos, es nezinu, ko jūs izdarīsiet ar mani pēc tam, kad es to pateikšu, bet es, es jums saku, es - brīvs cilvēks." Viņš teica: "Es esmu brīvs no grēka un nāves likuma."

Un viņš teica: "Sem, es arī esmu Kristietis, zini. Un tā kā tev ir... Dievs tevi atbrīvoja no grēka un nāves, un tu - Kristietis, un tu jūti, ka tev tas jāstāsta saviem brāļiem, es eju šodien un atbrīvoju tevi, un parakstu deklarāciju. Un tu vari būt brīvs cilvēks, ne ar ko nesaistīts, lai sludinātu Evaņģēliju saviem brāļiem."

10 Viņš teica, ka šis cilvēks sludināja ilgu- ilgu gadu. Un tad reiz, pēc tā, kā mēs visi, mēs nonākam ceļa beigās. Un kad mēs nonākam mūsu beigās...viņa ceļa, kad viņš pienāca, viņš atnāca tur. Un stāsta, viņš gulēja bez samaņas, varbūt vairākas stundas. Un daudzi viņa baltie brāļi atnāca viņu apciemot. Un tajā telpā bija viņu grupa, kad viņš pamodās, atguva apziņu. Viņš apskatījās visapkārt, viņš teica: "Jūs gribat teikt, ka es vēl neesmu tur?"

Un viņi teica: "Sem, tu gulēji."

Viņš teica: "Nē." Viņš teica: "Es negulēju." Teica: "Es biju tur otrajā krastā."

Tad lūk, viņi teica, brāļi kalpotāji teica: "Sem, pastāsti mums, ko tu redzēji otrajā krastā."

Teica: "Nu,- viņš teica,- es iegāju pa lieliem pārļu vārtiem,- un teica,- kad es tur iegāju,- teica,- es redzēju Troni, un es redzēju Viņu." Un teica:

"Lūk pienāca Eņģelis." Viņš teica: "Tu esi Sems?"

Viņš teica: "Jā, tas esmu es."

Teica: "Sem,- teica,- lūk šeit ir tērps un vainags." Teica: "Tu to esi nopelnījis, Sem, darot lielus darbus virs zemes."

Viņš teica: "Man nevajag kā atlīdzību ne tērp, ne vainagu."

Eņģelis prasīja: "Ko tu gribētu, kādu balvu?"

Teica: "Vienkārši atļaujiet man skatīties uz Viņu tūkstošiem gadu.

11 Es domāju, mēs visi jūtam to pašu, vai ne tā? Es - es negribu nekādus tērpus un vainagus, un pilis, es vienkārši gribētu skatīties uz Viņu. Es vienkārši gribētu skatīties uz Viņu, un viss, zināt. Vai negribētu jūs vienkārši...Es gribētu, Brāli Nevil, turēt tavu roku, kad es to saku. Mēs varam izdarīt to kopā, teiksim: "Padomāt tik, Brāli Nevil, kā mēs palikām Baznīcā, gan karsts, gan auksts, un viss tāds. Bet paskaties šurp, uz ko mēs skatāmies, uz Dzīvā Dieva Dēlu." Vai tas nav brīnišķīgi, vienkārši skatīties un redzēt viņa vaibstus!

12 Es divas reizes savā dzīvē, trīs reizes, es redzēju Viņu parādībās. Katreiz Viņš izskatījās Tāds pats. Pasaulē nav tāda mākslinieka, kas varētu uzzīmēt Viņa portretu. Varbūt varētu uzzīmēt kaut ko, kas līdzīgs Viņam. Bet priekš manis Viņš izskatījās - kā Cilvēks, Kurš, ja tas ierunātos, iestātos pasaules gals, bet, kopā ar to, tāds laipns un mīlošs, ka vienkārši nav...pārāk daudz rakstura iezīmes, lai mākslinieka ota tās varētu uztvert. Un es katrā ziņā reiz vēlos ieraudzīt Viņu, kā Personību.

13 Un es bieži domāju, kā es vēlētos dzirdēt Viņu, kad Viņš, paceļot tās dārgās rokas, teiktu: "Nāciet pie Manis." Redzēt Viņa nogurošo, nomocīto skatienu, kad Viņš nogura un nomocījās no Sava ceļojuma, saka: "Nāciet pie manis visi, kas esat grūtsirdīgi un apbēdināti, un Es jūs nomierināšu. Nemiet Manu jūgu uz sevis un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un pazemīgs." Vēlētos dzirdēt, kā Viņš to teica. Es nebiju tur tajā dienā. Es nestāvēju ar Pēteri, Jēkabu un Jāni. Bet es ceru, ka stāvēšu blakus viņiem tajā dienā, kad es izdzirdēšu, kā Viņš teiks: "Labi izdarīts, Mans godīgais un uzticīgais kalps, tagad ieej Kunga priekā."

14 Un tikai padomāt, ka tie paši, kuri uzrakstīja Bībeli: Pāvels, Jesaja un Jeremija, un visi apustuļi, un tie dārgie brāļi, lai kur viņi tagad nebūtu, lai kur viņi tagad nebūtu... Tas Pats Dievs, Kurš bija sadarbībā ar viņiem, lai To paredzētu un uzrakstītu, un viss tāds, un dotu viņiem Bībeliskās dāvanas, pravietojumu un runāšanu mēlēs, un brīnumus, un zīmes, un tā tālāk. Tie paši cilvēki, lai kur viņi neatrastos tagad, mēs būsim kopā ar viņiem. Tas pats Dievs, ar to pašu. Tas vairs nav "domāju, ka tā," tagad mēs to zinām, redziet, jo Viņš patiešām ir klāt, un mēs zinām, ka tas ir tā.

101 Mēs Tev pateicamies par dziedināšanas dāvanu mūsu vidū. Mēs Tev pateicamies par pravietojuma dāvanu mūsu vidū. Mēs Tev pateicamies par dāvanu - runāt mēlēs un tulkot. Un, o Dievs, mēs lūdzam, lai Tu turpini sūtīt dāvanas mūsu vidū, Lielā Svētā Gara dāvanas. Visvairāk par visu, Kungs, mūsu sirdīs ir tāda liela pateicība par šo visaptverošo Dāvanu - par Jēzu Kristu. Mēs tev pateicamies par Viņa svētību un par Viņa žēlastību, Kas izdarīja, ka mums ir pieejamas šīs mazākās lietas caur Savu aizvietotāju upuri un ciešanām, un Asins izliešanu, par grēku piedošanu uz Golgātas. Viņš apgaismo vienkāršus cilvēkus, kuri ar prieku Viņu klausā.

Un, Kungs, mēs esam tik priecīgi, ka Tu nāc pie vienkāršiem cilvēkiem. Bībelē, Svētā Lūkas Grāmatā mēs lasām, ka: "Vienkāršie cilvēki ar prieku Viņā klausījās." Šodien viņi saka: "O - o, tas ir vienkārši salašņu saiets." Bet, Kungs, tas ir tas saiets, kuri izdzirdēja Tevi, kad Tu biji šeit miesā. Vienkāršie ļaudis klausījās Tevī ar prieku. Augstprātīgie, bagātie un daudzi tādi nevēlējās Tevī ieklausīties. Ķēniņi, valdnieki, priesteri tais dienās nevēlējās Tevī klausīties. Bet vienkāršie ļaudis ar prieku pieņēma Tevi.

102 Un, Tēvs, šovakar mēs vienkārši cilvēki, un mēs ar prieku pieņemam tevi. Mēs esam priecīgi, kā priecīgi bija viņi, kad viņi atgriezās atpakaļ, priecājoties, un uzskatīja, ka tas bija brīnišķīgi, un bija laimīgi, ka viņi varēja ciest apsmieklus par godu Viņa Vārdam, kad viņus lamāja un dažādi apsaukāja, un viņi bija tik laimīgi, jo priekš viņiem tas bija gods - ciest par Jēzus Kristus Vārdu. Dievs Tēvs, mēs pievienojamies to dienu mācekļiem un sakām: "Mēs laimīgi."

Es šovakar stāvu, kā Svētais Pāvels senatnē, kad viņš stāvēja Agripas priekšā, un viņš teica: "Es pielūdzu mūsu tēvu Dievu tādā veidā, ko sauc par sektu, vājprātību."

Un kad Agripa teica: "Pāvel, daudzās zināšanas tevi novedušas līdz neprātam."

Viņš teica: "Es neesmu neprātīgs, Agripa."

Un pēc tam, beidzot, viņš nonāca tiktāl, viņš teica: "Tu arī mani gandrīz pārliecini kļūt par Kristieti."

Viņš teica: "Es gribētu, lai tu būtu tāds, kā es, izņemot šīs važas un saites."

103 O Dievs, kāda mīlestība bija Pāvelam. Viņš teica, ka kļūtu nolādēts, lai tikai viņa ļaudis būtu glābti. O Dievs Tēvs, dod mums vienam pret otru tādu mīlestību. Dod mums šo nemirstīgo mīlestību, šo goddevību, šo cieņu vienam pret otru, būt tādiem Kristiešiem, lai varētu skatīties augstāk pār citu kļūdām, skatīties augstāk. Jo cilvēks bija Dieva svēīts; un viņš var izdarīt kļūdu. O Tēvs, atļauj mums neskatīties uz to kļūdu, zinot, ka tas ir

Uzstājoties par Brāli Allenu... Un es teicu: "Bez tam, ja Brālis Allens kļūdījās, es labāk atrastos uz apsūdzēto sola Tiesā, stāvēt ar Brāli Allenu, kad viņš cenšas iekarot dvēseles Kristum, nekā kritizētu to, ko cenšas darīt šis cilvēks." Pareizi. Jā, kungi.

98 Lai kas arī nepiesauktu Jēzus Kristus Vārdu - es kopā ar viņu, vai viņš ir protestants, vai katolis, vai lai kas arī viņš nebūtu. Es - es varbūt nepiekritīšu viņam viņa teoloģijā, bet es gribu viņu cienīt, kā Kristus kalpu un kā manu brāli. Saprotat? Un nav svarīgi, ko viņš dara, mums jāizrāda cieņa Svētajam Garam. Absolūti pareizi. Jā, kungs. Un kad mēs sadosimies, lai rīkoties tā, tad Dievs sāks izliet Savas svētības mūsu vidū. Un mēs šeit esam pavisam neliela grupa, apmēram, piecdesmit vai sešdesmit cilvēki, vai, varbūt septiņdesmit pieci cilvēki sēž šeit - šovakar, ja mēs vienkārši apvienosimies visi kopā un parādīsim Dievam un Svētajam Garam vajadzīgo cieņu, un tam, ko Viņš dara šai dienā, un cienīsim katru dāvanu un katru kalpošanu, kuru Viņš sūta mūsu vidū, Dievs vienkārši turpinās izliet Svēto Garu mūsu vidū, Dievs vienkārši turpinās izliet Svēto Garu uz mums, un mēs izaugsim vairumā un mūsu būs vairāk. Vai tad jūs tam neticat? Protams. Mums jāizrāda cieņa Dievam.

99 Uz minūti nolieksim galvas lūgšanā. Pirms sākam lūgt, es gribētu zināt, vai šeit ir kāds, kas gribētu teikt: "Brāli Branham, es gribu, lai tu palūdz par mani, lai man būtu liela cieņa pret Dievu, lai es būtu spējīgs vienmēr turēt mēli aiz zobiem, neuzstāties pret Dieva darbiem, nav svarīgi, kādi tie ir, un lai Dievs ieliek manā sirdī cieņu pret katru Dievišķo dāvanu, kuru Viņš sūta baznīcai." Vai vienkārši nepacelsi savas rokas un teiksi: "Palūdz par mani." Lai Dievs jūs svētī. Gandrīz katra roka baznīcā, un es paceļu arī savējo.

Dievs, palīdzi man būt par Tavu kalpu. Palīdzi man cienīt savus brāļus, palīdzi man cienīt savas māšas. Un katrs Dieva Gars, kas atnāk uz sapulci: vai tā ir runāšana mēlēs, vai mēļu tulkošana, vai tas ir pravietojums, vai tā ir garu atšķiršanas dāvana, lai kas tas nebūtu, - es saku: "O, Kungs Jēzu, sūti tos. Sūti tos, o, Kungs, Es Tev esmu pateicīgs."

100 Tagad, Debesu Tēvs, mēs zinām, ka Tu esi liels un bargs Dievs. Mēs zinām, ka Tavas dusmas ir briesmīgas, kad Tu esi nokaitināts, tas taču ir briesmīgi: Dieva dusmas sekundes laikā var iznīcināt pasauli. Bet, kad Tu skaties uz leju caur Kunga Jēzus Asinīm, tad Tavas dusmas aiziet. O - o, paslēp mani Gadsimti klintī! Kungs Dievs, sargā manu dvēseli, pārklātu ar Kunga Jēzus Asinīm. Ne tikai manējo, Kungs, bet arī tos, kuri šovakar ir šeit. Mēs Tevi mīlam, Kungs. Un katru dāvanu, kuru Tu mums devi, kaut arī viņi var apsaukt mūs, kā tik vēlas, Kungs, tas vienalga ne...Negribu ar to nekā kopēja, mēs vienalga respektējam Tevi, Lielo, lielo Svēto Garu. Mēs Tevi mīlam, Tēvs.

Tāpēc, vai tad mums nav jābūt pašiem laimīgākajiem cilvēkiem uz zemes? Ko, ko mēs vēl varam vēlēties?

15 Šodien es runāju ar padzīvojušu cilvēku, es domāju, viņš teica, ka viņam, apmēram, astoņdesmit astoņi vai astoņdesmit deviņi gadi, kurš pavisam nesen kļuva par Kristieti. Es viņu kristīju Jēzus Kristus Vārdā, kad viņam nebija ko uzvilkt, kā vienīgi viņa parastais svētdienas uzvalks. Es viņu paņēmu ūdenī. Es domāju, Brālis Vuds iedeva viņam bikses vai vēl kaut ko, un mēs viņu kristījām šeit ūdenī. Un viņš man izstāstīja, kad viņš bija zēns...Tagad viņš ir pietiekoši pārticīgs cilvēks. Un viņš, kad viņš bija zēns, viņš teica, kā viņš strādāja par trīsdesmit dolāriem mēnesī. Viņš neprecējās vai vēl kaut ko, kamēr jau bija vīrs gados. Un viņš teica, kā viņš vēlējās tādus laikus, kad kļūtu vecs, lai viņam nebūtu jālūdz žēlastības dāvanas un jāguļ uz ielas. Kā viņš ņēma šo sīknaudu un to, ko viņš ieekonomēja, un lika to lietā, un tas patiešām gāja labumā un sakrājās. Un lūk viņš tagad tur, vairāk kā astoņdesmit ar kaut ko gadi, astoņdesmit astoņi vai astoņdesmit deviņi, man šķiet, viņš teica, ļoti tuvu deviņdesmitiem, vēl arvien staigā, sēž šajā rītā šeit - baznīcā. Un pēc tam, viņš ir pietiekoši nodrošināts, ka viņam nebūs jāuztraucas. Ja viņš nodzīvos vēl simts gadus, viņam nebūs jāuztraucas, kas attiecas uz finansēm un viss tāds. Labsirdīgs, labs, svēts brālis, dara visu Kristiešiem, visu - ko var un zina.

Un tad es teicu: "Un augstāk par visu to, manu dārgo brāl, kad jums jau bija astoņdesmit astoņi vai astoņdesmit septiņi gadi, Dievs savā žēlastībā pastiepa roku un deva jums Mūžīgo Dzīvi Debesu Mājā." Ko gan vairāk jūs varētu vēlēties, lai pabeigtu savu dzīvi? Jā, kungs.

16 Un visa bagātība, kuru mēs varētu sakrāt, viss tas, ko mēs varētu izdarīt uz zemes, nav svarīgi, kas tas, ko darījis cilvēks, tev jānomirst un viss līdz pēdējam sīkumam jāatstāj. %%Visi pasaules dārgumi

Pazūd bez pēdām,

Bet nezemes bagātību

Iegūsti Mūžībai!

Tas tā. "Savu roku dod Dievam". Man patīk šī dziesma. Mēs to tik bieži dziedājam šeit - Baznīcā.

Uz zemes viss ir īslaicīgs,

Šeit nekas nepastāvēs,

Paļaujies uz to, kas mūžīgs,

Dievs sargā Savā rokā!

17 Šovakar tur guļ mana gana padzīvojusi māte. Ja man būtu simts miljoni dolāru, es atdotu visu līdz kapeikai par to, lai varētu stundiņu parunāt ar viņu. Es atdotu. Protams. Bet kā, ja viņai būtu simts miljoni dolāru, kāds viņai tagad no viņiem būtu labums? Nekāds, redziet. Viss tas,

kas viņai ir, viņai nav zemes bagātību, ko varētu atstāt. Bet viņa aiziet no šejienes, viņa zina Kungu Jēzu, kā savu Glābēju. Tas ir galvenais.

18 Šajā sakarībā es...Šovakar visi pārbaudīsim sevi. Vienkārši, pirms mēs sākam lūgt, padomāsim: "Kāds - kāds šodien ir mans stāvoklis attiecībā pret Dievu?" Pārbaudīsim savās sirdīs un uzzināsim. "Kungs, ja es šodien esmu ievainojis kaut vienu dvēseli, ja esmu piespiedis kaut vienu kāju aizsolot sāņus, lai ko es nebūtu izdarījis vai pateicis, kas nebija pareizi, o, Dievs, piedod man to." Saprotat?

Ticībā raugos es
Uz Glābēju
Jēru Kristu.
Uzklausī manu lūgšanu,
Attālini visu manu grēku,
Pilnīgi būt Tavam
Atļauj vienmēr!
Kad caur tumsu
Un bēdām es eju,
Uzved uz ceļa.
Tumsu pārvērt gaismā,
Pārtrauc visas manas raudas
Un no Tava ceļa
Neļauj nogriezties.

19 Turi mani, Kungs, uz ceļa. Turi mani Tavas gribas centrā. Jauns vai vecs, mēs nezinām, cik tev gadu, tev var būt astoņdesmit gadi, un, ja nodzīvosi līdz rītam, tu nodzīvosi vairāk, kā daudzi sešpadsmit gadīgi zēni vai meitenes. Daudzi sešpadsmit gadīgi zēni un meitenes vēl līdz rītausmai aizies, lai satiktos ar Dievu. Tas tā. Tādēļ vecumam ar to nav nekā kopēja. Svarīgi ir tas, vai tu esi gatavs satikt Viņu? Tas ir galvenais.

Padomāsim par šīm lietām, kamēr mēs lūdzam, kad nolieksim savas galvas.

20 O Žēlīgais un Svētais, un Cienījamais Dzīvības Tēvs, mēs ieejam Tavā Klātbūtnē. Visvarenais Dievs, lai pateiktos no mūsu sirds dziļumiem, ka mums dots šis gods būt šeit šajā vakarā. Nesen gāju pa to slimnīcu un tur redzēju cilvēkus, kuri bija bez samagas, daži no viņiem asiņoja un raudāja, daži ne sevī un piesieti pie gultas, o Dievs, es lūdzu, lai katrs no viņiem ir gatavs, Tēvs, lai viņi būtu gatavi satikt Tevi, ja izrādīsies, ka viņi aizies no šīs dzīves. Un tikai padomāt, Kungs, ka tie varējām būt mēs, katrs no mums šeit, ja nebūtu Tavas svētības. Bet Tu atļāvi mums dzīvot, lai atkal sanāktu kopā šovakar, lai sagatavotos. Tas viss tagad ienāk mūsu domās un sirdīs, Kungs. Un kad tu izstaigāsi mūsu sirdi no iekšpuses, ja tur mūsos ir kaut kas netīrs, Kungs, paņem to prom, Tēvs. Dievs, svētī mūsu

reizi." Cilvēki man nolika zīmīti, bija uzrakstīts: "Brāli Branham, brālis Allens tikko bija pilsētā un teica mums, ka pirmreizējais Svētā Gara pierādījums bija asins tecēšana no rokām un sejas asiņošana, un eļļa, kas nāca ārā pa viņa rokām, tas bija pirmreizējais pierādījums."

Es teicu: "Es ar Brāli Allenu neesmu vienis prātis, ka tas ir pirmreizējais Svētā Gara pierādījums, jo Bībelē nekur viņiem neasiņoja rokas, un - uz viņu sejām un rokām neparādījās eļļa, lai pierādītu, ka viņiem ir Svētais Gars." Es teicu: "Svētais Gars bija Dieva Spēks viņu dzīvēs." Un Jēzus teica: "Šīs zīmes pavadīs ticīgos", redziet. "Manā Vārdā izdzīs dēmonus", un tā tālāk. Bet es teicu: "Bet vienu es gribu pateikt par Brāli Allenu: viņš ir liels Dieva vīrs. Un ja es varētu sludināt tikpat labi, kā Brālis Allens, man nekad nebūtu dziedināšanas kalpošanas, es vienkārši sludinātu Evaņģēliju."

Pēc tam, redziet, pēc tā, kad viņš izlaida to avīzi un viss tāds, ka es "to izdarīju", vienkārši uz kāda cita teiktā pamata. Bet, pat ja es ar brāli neesmu vienis prātis viņa teorijā, es, protams, es negribētu nozāķāt brāli.

96 Un pēc tam, stāvot tieši šeit, Minnesotē, tai vakarā Minneanapolisē, Minnesotē, un tur notika milzīgā pilī, templī, ar Pētersonu Gordonu. Un šis puisis, kurš uzrakstīja grāmatu pret A.A. Allenu un pateica par viņu visu, ko tik var pateikt, un teica: "Viņam pat pietika nekaunības uzrakstīt šo grāmatu: "Velni, kas kož" par to sievieti, kura rādīja pēdas uz savām rokām, kur velns viņai iekoda un tādā veidā." Tad lūk, es - es, protams... (Es nezinu, vai tā var būt patiesība vai nē, jo velns ir gars, saprotiet; bet šī sieviete paziņoja, ka liels, spalvainš velns atnāca un koda viņai rokās un sejā, un visu ko tādu.) Un viņš teica: "A.A. Allens uzrakstīja šo grāmatu." Un tas cilvēks, kurš uzrakstīja grāmatu, uzrakstīja par mani jauku rakstu, un lūk viņš tur sēdēja tajā vakarā, tieši sapulcē (kad brālis Pētersons un pārējie pienāca un pateica man, viņš tur sēdēja), kurš slavēja mani un uzbruka A.A. Allenam. Es padomāju: "Tagad es varēšu aizstāvēt Brāli Allenu."

97 Un tā, es tur izgāju, un es teicu: "Es šodien - šeit lasīju avīzē rakstu, ka tieši šis cilvēks, kurš pilsētā, ne..." Zinot, ka viņš tur sēdēja. Es teicu: "Viņš šeit izteica par Brāli A.A. Allenu kritiku." Es teicu: "Kaut gan es augstu vērtēju, ka tas cilvēks par mani saka komplimentus, - es teicu, - ka es neatbraucu naudas dēļ un visu tādu, un izvedu pašas tīrākās sapulces no viņām visām un tā tālāk, viņš pateica labas lietas." Es teicu: "Es to augsti vērtēju. Bet ja tas cilvēks, kurš šeit avīzē uzrakstīja šo rakstu, rūpīgāk pārbaudītu savus ierakstus, lai vienkārši pateiktu, ka brālis A.A. Allens uzrakstījis "Velni, kas kož"...To grāmatu neuzrakstīja Brālis A.A. Allens. Es pazīstu cilvēku, kas to uzrakstīja." Es teicu: "Viņš vispār nav rakstījis to grāmatu. Un ja šis cilvēks savu rakstu nav rūpīgi pārbaudījis, es šaubos, ka arī pārējais, ko viņš ir teicis par Brāli Allenu, - patiesība."

Viņa teica: "Ar Bībeles Svētajiem?"

Es teicu: "Jā." Es teicu: "Jūsu svētītā jaunava Marija, kā jūs viņu saucat, kura ir jūsu dieviete, -es teicu, -pirms Dievs viņai atļāva aiziet uz Debesīm, viņai vajadzēja iet augšā Vasarsvētku dienā dienā un saņemt Svēto Garu, un viņa šūpojās Dieva Spēka iespaidā, kā piedzērusies."

Viņa teica: "Tie ir meli."

92 Es teicu: "Mierīgi, minūtīti." Es pievērsos šeit Rakstiem, un es teicu: "Paskatieties šurp", pagriezies. Es teicu: "Lūk tas ir tieši šeit Rakstos." Viņa pagriezta savu galvu. Es teicu: "Jums pat nepietika drosmes izlasīt Dieva Vārdu." Redziet? Es teicu: "Protams." Redziet, necieņa. Es teicu: "Tagad, ja jūs esat beigusi, tad varat paņemt no galda savu cigarešu paciņu un iet." Bet es teicu: "Es gribu, lai jūs zinātu vienu. Jūs rakstiet, ko gribat, bet atcerieties pēdējos vārdus, kurus es saku: "Kunga Vārdā, jūs to atcerēsieties pirms nāves." Viņa neko neuzrakstīja. Tas tā. Viņa vienkārši to atstāja.

Kas tas ir? Necieņa, grib pajokot, kaut ko dara, viņi nezina, ko viņi dara. Pareizi.

93 Bet šeit - Baznīcā, mēs gribam, lai jūs visi zinātu šīs lietas - šeit. Kad Dievs uz cilvēkiem sāk izliet Svēto Garu, dažreiz, es zinu, es redzēju cilvēkus, kuri pāriet miesīgajā, kad viņi bija - kad viņi bija zem Gara svaidījuma, es redzēju, ka viņi ar to krīt galējībās, bet nesaki neko par to. Tu cieni to, noliec savu galvu. Jūs, varbūt, to nesapratīsiet, varbūt arī es nesapratīšu, bet es vienalga gribu to cienīt. Tad lūk, mums ir jābūt cieņai pret Dievu. Un kad Dievs izlej Svēto Garu, es vienkārši pateicos, teiksim: "Pateicos Tev, Debesu Tēvs. Tu kaut ko dari priekš šīs nabaga dārgās dvēseles, kura grib ieiet Tavā Mājā, kā es reiz atnāksu."

94 Un es redzēju cilvēku, kā reiz šeit viens brālis, kurš kalpošanā, teica, ka es runāju par viņu. Un mēs aizgājām un dabūjām visas lentas un aizsūtījām viņam. Tas bija brālis A.A. Allens. Un viņš teica, ka es par viņu smējos, runājot par asinīm, kas nāca no rokām, un - un ka to sauc par pirmreizējo Svētā Gara pierādījumu, un - un, es domāju, no viņa rokām, un uz viņa pieres parādījās asinis un eļļa, un tāds. Viņš teica, ka - ka es par to smējos un teicu viņam, ka tas bija no velna. Es atrakstīju, es uzrakstīju viņam vēstuli, es teicu: "Brāli, Allen..." Viņš uzrakstīja rakstu, un jūs to lasījāt: "Dārgais Brāli Branham." Redziet? Un pēc tam izplatīja pa visu valsti brošūras - tā vietā, lai atbrauktu un parunātu ar mani par to, viņš izdarīja tā.

95 Bet lūk ko es teicu, es teicu: "Es paņēmu lentas no visiem sešiem vakariem Feniksā un aizsūtīšu tev tās." Ko Leo un pārējie arī izdarīja, un aizsūtīja viņam lentas. Es teicu: "Tavs Vārds tika nosaukts tikai vienu

dvēseles priekš Sevis.

Mēs esam tev pateicīgi par visu to, ko Tu esi darījis un par to, ka mēs ticam, Tu izdarīsi. Un par to Gaismas parādīšanos šodien tur, Māsas Brjus mājā, es Tev pateicos par to, Kungs. Tas viņiem dos spēku.

21 Un tagad, Kungs, es lūdzu, lai tu šovakar dāvā, lai mūsu dvēseles pastāvīgi varētu atsvaidzināties Tavā Klātbūtnē, šeit, šajā Baznīcā. Mēs Tev pateicamies, Tēvs, par šo Baznīcu. Mēs Tev pateicamies par šo mācītāju šeit, mūsu Brāli Nevilu, kurš ir pazemīgs cilvēks, neuzpērkams cilvēks, cilvēks, kurš ir pilns Dieva mīlestības pret Kristu un Viņa Baznīcu. Es lūdzu, lai Tu svētī viņu un viņa dzīves biedri, un viņa bērnus. Un , Kungs, lai viņi ilgi ir starp mums šeit uz zemes. Dāvini to. Neatļauj ieiet slimībai viņu mājā un saudzē, lai viņi ir veseli. Neatļauj slimībai ienākt nevienā no mūsu mājām, Kungs, saudzē, lai mēs esam veseli, lai mēs varam kalpot Tev.

22 Un tagad mēs savas dvēseles noliekam uz altāra, lai tu tās caurskati, kad es atvērsu savas acis pēc dažiem mirkliem, lai nolasītu Tavu Vārdu, ja tāda būs Tava griba, šajā vakarā mana kārta pacensties lauzt Dzīvības Maizi tautai. Tagad, Kungs, palīdzi man pateikt kaut ko, kas šodien šeit palīdzētu kādai vājai nabaga dvēselei. Palīdzi tāpat, lai tie būtu Vārdi, kas izlabo, lai mēs varētu zināt, kā mums jāuzvedas, kas mums jādara, un kā mums jādzīvo šajā pasaulē, ja mēs gaidām, ka Debesis būs mūsu Māja. Dāvini to, Kungs. Un izdziedini slimības. Ja starp mums, Kungs, ir kāds slimis, mēs lūdzam, lai Tu tos izdziedini. Nostiprini tos, kas ir nomocīti. Mēs lūdzam par viņiem.

Mēs lūdzam ne tikai par šo baznīcu, bet arī par visām pārējām baznīcām visā pasaulē, kur tik izteikta lūgšana un pielūgšana Dievam, un daudzi desmiti tūkstoši svēto slāpstošām sirdīm sauc: "Nāc, Kungs Jēzu, nāc!" O -o, protams, reiz Tu izdzirdēsi mūsu brēcienu, Kungs, un atnāksi.

Ja mums būs lemts aizmigt, pirms tas notiek, Atnākšana - tāda: mēs zinām, ka atskanēs bazūne un mirušie Kristū modīsies pirmie. Reiz mēs iziesim un stāvēsim Tavā Klātbūtnē. Mēs Tev pateicamies par to, un mēs gaidām to laiku, un tagad sagatavo mūsu sirdis. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

23 Tad lūk, šodien es domāju nerunāt pārāk ilgi, varbūt, trīsdesmit minūtes vai četrdesmit, par nelielu tēmu šeit, un es, pirmkārt, gribētu izlasīt Rakstvietu, kas atrodas Psalmu Grāmatā. Lasīsim 105.psalmu - tālāk līdz 15.pantam ieskaitot. Kamēr es lasu šo Psalmu, es gribu, lai jūs ļoti uzmanīgi noklausītos Vārda lasīšanu, jo Dieva Vārds nezudīs.

Pateicieties tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus.

Tagad tikai padomājiet par to.

Pateicieties tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus

Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!

Slavējiet Viņa svēto Vārdu! Lai priecājas visu sirdis, kas meklē to Kunga!

Meklējiet to Kungu un Viņa spēku, vienmēr meklējiet Viņa vaigu!

Piemini Viņa brīnuma darbus, ko Viņš darījis, Viņa zīmes un Viņa mutes spriedumus,

Jūs, Ābrahāma, Viņa kalpa, dzimums, jūs Jēkaba bērni, Dieva izredzētie!

Viņš, tas Kungs, ir mūsu Dievs; Viņa tiesas lēmumi iet pār visu zemi.

Viņš neaizmirst savu derību ne mūžam, to Vārdu, ko Viņš tūkstošiem dzimumiem devis,

To derību, ko Viņš slēdzis ar Ābrahāmu, un savu zvērestu, ko Viņš devis Īsākam,

Ko Viņš arī Jēkabam par likumu apstiprinājis un par mūžīgu derību Israēlam,

Kad Viņš teica: "Tev es došu Kānaāna zemi, kā jūsu mantojuma tiesu!"

Toreiz ļaužu bija tikai nedaudz, vēl mazs pulciņš, un viņi bija svešinieki tai zemē.

Viņi staigāja no vienas tautas pie otras, no vienas valsts pie otras valsts ļaudīm.

Bet Viņš neļāva nevienam viņus apspiest un sodīja pat ķēniņus viņu dēļ:

"Neaizskariet manus svaidītos un nedariet ļauna maniem praviēiem!"

24 No šejienes es gribu ņemt tēmu: "Bijība." Šeit lasot, Dāvids sauc uz Kungu. Bijība - tas ir tas, kas vajadzīgs attiecībā pret Kungu. Un tas ir tieši tas, ko es vēlētos ielikt katra cilvēka sirdī šeit - šodien, ka viss, ko mēs redzam, kā notiek, mums tas ir jārespektē. Redziet, mums tas ir jāciena. Un Dāvids teica, ka tad, kad bija pavisam maz Izraēla vīru, droši vien, viņš runāja par Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu, ļoti maz vīru, ka Viņš par tiem

Un viņa teica: "Tad jūs gribat man teikt, ka visā šajā ir kaut kas godbijīgs?"

Es teicu: "Tad lūk, jūs, kā katole, tam nenoticēsiet."

Viņa teica: "Kā jūs zināt, ka es esmu katole?"

Es teicu: "Es zinu, ka jūs esat katoliete. Es jums pateikšu, kāds ir jūsu vārds, redziet, un kas jūs esat." Tas viņu izsita no sliedēm.

Viņa teica: "Tad, jūs gribat man teikt, ka tādi cilvēki, viņi saka, dzīvos šeit uz zemes un būs Debesīs?" Viņa teica: "Es negribu būt Debesīs ar tādiem cilvēkiem, kā tie."

Es teicu: "Jums nav vērts par to dikti uztraukties. Kamēr jūs domājat tādā veidā, jūs, katrā ziņā, tur nenokļūsiet." Es teicu: "Lai tas jūs neuztrauc."

90 Es vienkārši stāvēju, skatījos viņai tieši sejā. Un daži brāļi sēdēja tajā ēkā. Es teicu: "Es neesmu sakaitināts. Es - es vienkārši gribu, lai jūs zināt, kādā jūs esat stāvoklī, saprotat." Un es teicu: "Jūs gatavojaties uzrakstīt, gribat atnākt šurp un sameklēt kādus niekus, un jūs nekad nevarētu uzrakstīt to, ko es jums pateikšu. Jūs no tā izdomāsi savu vēsturi. Jūs ejiet un dariet to, bet vienu es jums gribu pateikt. Jūs uzrakstīsiet, cik vien gribēsiet skandalozi, - es teicu, - bet pirms jūsu nāves mana balss atsauksies jūsu ausīs. Ja nē, tad ziniet, ka es esmu viltus pravietis." Es teicu: "Tagad jūs vienkārši rakstiet, ko gribat, jums izlemt. Es jums dodu brīvību iet un rakstīt, ko jūs gribat. Bet pirms jūs nomirsiet, jūs izdzirdēsiet manu balsi, kļedzošu jūsu ausīs. Tas jums nenesīs nekādu labumu." Es teicu: "Tagad ejiet un rakstiet, ko gribat."

91 Viņa tur nedaudz pastāvēja. Viņa pajautāja: "Labi, ko jūs domājat par to mulķīgo saietu tur, kuri vakar tā brēca un tā uzvedās?"

Es teicu: "Visi viņi ir Kristieši."

"Kristieši?"

Es teicu: "Protams, viņi Kristieši." Es teicu: "Viņi - Kristieši, piepildīti ar Svēto Garu."

Un viņa teica: "Tas nav Svētais Gars."

Es teicu: "Ko tad jūs sauktu par Svēto Garu?" Paskatīsimies, ko viņa teiktu par to. Es teicu: "Es gribētu jums ko teikt."

Viņa teica: "Nu ko, es negribētu sasaistīties ar tādiem salašņām."

Es teicu: "Es nedomāju, ka tas jums draud, -es teicu,- ja jūs lūk tādā veidā sasaistītos." Es teicu: "Tāpat, ka, ja jūs kādreiz savienotos ar Dievu vai ar jebkuru no svētajiem, jūs savienotos - lūk tā."

neticat tam pravietojumam, tas jums nedos nekādu labumu. Jums jābūt bijībai, un jums tas ir jāciena. Jums ir jātic, ka tas nāk no Dieva.

Ticiet tik ilgi, kamēr nav pierādījies, ka tas nav ticami. Pēc tam, kad pierādījies, ka tas nav ticami, tad jums ir tiesības neticēt tam, tad vairs nepievienojieties tam. Bet, kamēr tas apstiprinās - kā patiesība, tam ticiet.

86 Kā teica vecais Samuēls tai dienā, kad viņi gribēja ķēniņu. Viņš teica: "Es vienu gribu jums jautāt. Vai es jums kādreiz esmu ņēmis jūsu naudu? Vai es jums kādreiz lūdzu uzturam? Jeb vai es jums kādreiz teicu Kunga Vārdā, kā tikai to, kas piepildījās?" Viņš teica: "Jums nav vajadzīgs nekāds ķēniņš, un jūsu ķēniņš jums nedos nekādu labumu." Un viņš pateica to viņiem. Viņš uzdeva viņiem jautājumu, teica: "Vai es jums esmu kaut ko teicis TĀ SAKA KUNGS, kā vienīgi to, kas notika?"

Tad lūk, tad cilvēki izrādīja savu necieņu pret Samuēlu. "O - o, mēs zinām, Samuēl. Tas tā, tu, mēs nevaram pateikt, ka tu mums teici kaut ko... Tas bija pareizi, bet, bet tomēr mēs gribam izdarīt - lūk tā." Redziet? Jums tas nav jādara. Jums tas ir jādara, kā vēlas Dievs.

87 Kad mēs saņemam Svēto Garu - tā nav sarokošanās ar mācītāju. Svētā Gara pieņemšana - tā ir Kristus pieņemšana sevī, jo Viņš ir Dieva Sūtnis šai dienai. Svētais Gars ir Dieva Sūtnis, un mums Tas ir jārespektē. Kad Tas atnāk, nesaki: "Hi! Hi! Hi! Paskaties, kā tā sieviete tur kliež un raud, asaras birst pa viņas vaigiem. Skaties šurp uz šo vīrieti, trīcina ar rokām un dreb, un sauc. Zini, kas tas? Tas ir saiets, kas uzkurina emocijas." Jūs zaimojat Svēto Garu. Jums Tas ir jārespektē.

88 Atcerieties, es šeit pirms kāda laika biju Oregonā, apmēram, tas bija pirms divpadsmit gadiem. Un pienāca divas meitenes - katolietes, reportieres. Es to nesaku tāpēc, ka viņas bija katolietes, nekā tamlīdzīga; tāpēc, ka tikpat daudz protestantu, un par mani vairāk smējās protestanti, nekā katoļi. Un - un - un, tādā veidā, šīs meitenes pienāca, lai uzrakstītu rakstu. Un tā, līdzko viņas tur iegāja, es uzreiz uztvēru garu, līdzko viņas ienāca, un es teicu: "Labi, kāda kritika jums tagad ir prātā?" Un tā meitene izvilka cigareti un grasījās to aizsmēķēt, un es teicu: "Tikai neaizdedziniet to, kamēr jūs esat manā kabinetā. Atstājiet to."

89 Un tā, viņa apsēdās, un paskatījās uz manis tā, it kā būtu gatava mani, lūk tā, iznīcināt, un viņa sāka kaut ko runāt. Viņa teica: "Nu ko, es gribu uzdot jums dažus jautājumus."

Es teicu: "Runājiet."

Viņa teica: "Kā tas iznāk, ka jūs esat sasējies šeit ar šo svēto lēkātāju saietu?" Teica: "Jūs esat viens no viņiem?"

Es teicu: "Es esmu viens no viņiem."

aizliedza tautām un ķēniņiem Dievs aizliedza tautām un ķēniņiem, teica: "Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet Jauna Maniem praviešiem."

25 Tur Salamanā Mācītājā, 12.nodaļā 13.pantā rakstīts lūk tā, redziet.

"Gala iznākums no visa ir šāds: Bīsties Dievu un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!"

Visa būtība - tas ir "bīsties Dievu." Un tev nebūs cieņas, kamēr nebūs bailu. Tev ir jābīstas Dievu. Salamans Pamācībās ir teicis, ka:

Visas gudrības sākums - bīsties Kungu;

Visas gudrības sākums - bīsties Kungu;

Tad lūk, tas nenozīmē, ka tev ir bailes no Viņa, bet tas nozīmē, ka tu izrādi "cieņu" un "bijību". Un, kad tu respektē Dievu, tu bīsties Dievu. Tu bīsties, ka vari neizpatikt Viņam kaut kādā veidā, tu bīsties, lai tikai neizdarītu kaut ko nepareizi. Tu to negribi.

26 Es respektēju savu māti. Es respektēju savu -savu sievu. Es respektēju manu baznīcu. Es respektēju visus Dieva kalpus, ka tikai es viņu ceļā nenoliktu klupšanas akmeni. Es -es respektēju cilvēkus. Es respektēju pilsētas cilvēkus, lai tikai es neizdarītu kaut ko nepareizi, kas viņiem atļautu padomāt, ka es neesmu Kristietis.

Redziet, pirms tev ir bijība, tev ir jābūt bailēm. Un Dievs to pieprasa, Viņš pieprasa respektu. Dievs pieprasa, Viņš to pieprasa. Un bailes to rada. Un mēs zinām, ka bailes rada bijību.

27 Tagad - ņemiet, piemēram, vīrieti, viņš fermeris, varbūt viņš ir strādnieks veikalā, un neviens viņam nepievērš nekādu uzmanību. Bet ja tikai viņš dabūs darbu policijā un ies pa ielu, un kā policists ar savu emblēmu, un formā, (tas, kas, varbūt, dienu pirms tam ar viņu nerunāja), "Sveiks, Džon! Kā tev klājas?" Redziet? Kādēļ tā? Tās ir kaut kādas bailes, bijība vai respekts. Varbūt viņu ievēlēs par pilsētas mēru, vai varbūt...

28 Kas šodien būtu prezidents Kenedijs, ja viņš nebūtu prezidents Kenedijs? Ko tad, ja viņš būtu tāds pats cilvēks, kā tagad, bet tikai viņš būtu strādnieks, kurš strādātu firmā "Kolgeits" par četrdesmit dolāriem nedēļā? Redziet? Viņš izietu šeit cauri pilsētai un neviens viņam nepievērstu īpašu uzmanību, vienīgi viņa pažiņas. Bet tā kā viņš Savienoto Valstu prezidents, viņš pelna cieņu, redziet.

29 Un tādēļ, un tāpēc, ka Dievs ir Dievs, Viņš ir pelnījis cieņu. Tas tā. Un Viņš, mums Viņš ir jāciena. Un jāizrāda bailes Viņa priekšā, un tas rada cieņu. Dievs to pieprasījis priekš Sevis un priekš visiem Saviem kalpiem. Dievs pieprasa bijību pret Saviem kalpiem. Viņš, Viņa kalpi, kā mēs zinām, ka viņi ir Viņa kalpi, jo Viņš viņus apstiprina ar Savu Vārdu. Viņš ņem šos kalpotājus un dara no viņiem Dieva kalpus un pierāda, ka viņi ir Viņa kalpi,

darbojoties ar Savu Vārdu caur šiem kalpiem. Pēc tam, kad tu cieni šo kalpu, tu cieni Dievu. Un tā, kad es cieni jūs, un jūs cienāt mani, un mēs cienām viens otru, tad mēs respektējam Dievu.

30 Vai tad Jēzus neteica: "Tā kā jūs izdarījāt to vienam no mazākajiem, Maniem mazākajiem, to izdarījāt Man. Tev būtu labāk, ja piesietu dzirnakmeni pie kakla un noslīcinātu jūras dziļumā, nekā darīt pāri vienam no vismazākajiem. Jo es jums saku, lūk viņu sejas, eņģeļi debesīs vienmēr redz viņus Mana Debesu Tēva vaigā." Tad lūk, mēs zinām, ka viņi, ka mēs, būdami Dieva bērni, ka mēs daļa no Dieva. Un Dievs pieprasa šo cieņu. Un pēc tam Dievs parāda, kas ir viņa bērni. Viņš - Viņš to parāda ar brīnumiem un zīmēm, tie piepildās.

31 Tad lūk, tagad mēs sāksim un parunāsim par dažiem no šiem cilvēkiem. Tad lūk, ja es runātu par to, no kā sākt, es padomātu par -par... Varbūt minūtīti parunāsim par Noa. Tad lūk, Noa bija atklāsme no Dieva, kaut gan tas bija pret visu to, ko bija pierādījusi zinātne, kā patiesību. Bet neskatoties uz to, viņš runāja Dievam, un Dievs runāja viņam. Un viņš iesāka būvēt šķirstu. Kad smējēji un zobotāji, kā stāsta Bībele, ka viņi būs pēdējās dienās, kā arī bija tais dienās, ka tie smējēji smējās par Noa. Protams, viņi domāja, ka viņš ir jucis, jo viņš būvēja šķirstu. Un tā, Dievs tos smējējus sodīja, jo viņi nevēlējās klausīties Dieva sūtni un ieiet šajā šķirstā, kā sludināja šis sūtnis, tad Dievs sūtīja uz zemes Savu Dievišķo tiesu. Pirmkārt, Viņš deva sagatavoties visiem tiem, kas to vēlējās pieņemt, izbēgt no tā, un pēc tam, ja viņi nebēga no tā, palika tikai viens. Ja viņi nepieņem Dieva sagatavošanu, lai glābtos, tad paliek tikai viens - tā ir Dievišķā tiesa.

32 Tu vari izdarīt tikai divas lietas, tiek piedāvāta vai nu žēlastība, vai tiesa. Tev jāpieņem viens vai otrs. Lūk kur mēs šodien atrodamies. Vai nu mēs pieņemsim Dieva žēlastību, vai mēs iziesim Viņa tiesu. Vienkārši nav citas iespējas apiet to. Dievs vienmēr dara glābšanas ceļu tiem, kas vēlas glābties. Pēc tam Viņam ir...Kas palika - tam jāiziet tiesa. Ne tādēļ, ka Dievs grib, lai viņi tur būtu, bet tāpēc, ka viņi paši izvēlējās tādu ceļu. Redziet, viņi izdara savu lēmumu. Lūk kur mēs šodien atrodamies, draugi, tas pats. Mēs varam pieņemt Dieva glābšanas ceļu, vai varam iziet Viņa tiesas, vienu no tā mums jāpieņem. Vai tad jūs šovakar neesat laimīgi, ka jūs pieņēmt glābšanas ceļu? Tāpēc, ka visiem, kas noraida glābšanas ceļu, nāksies nokļūt zem nosodījuma.

33 Bez tam ir vēl viens cilvēks, par kuru es vēlētos parunāt. Lielais, varenais pravietis, vārdā - Mozus. Cilvēkiem (Izraēlam) vajadzēja saprast, ka saskaņā ar Rakstiem, ka Dievs gatavojās viņus atbrīvot un gatavojās izvest tos no Ēģiptes. Bet līdzko Dievs sagatavoja Savu cilvēku un nosūtīja to uz Ēģipti, viņiem nebija nekādas cieņas pret to. Viņi novērsās no viņa un teica: "Nosītisi arī mūs, kā nositi ēģiptieti?"; kas lika viņiem palikt

ka viņš to cienīja. Viņš cienīja Jēzu Kristu, Kurš bija Debesu Dievs.

82 Tagad, man šķiet, jau paliek vēls, es vienkārši gribu vēl ko teikt, lūk ko. Visa šī augstā cieņa un tādā veidā; bet šodien tas ir kaut kā savādāk. Dievs šodien kaut ko dara, bet cilvēki pasmiesies par to. Es domāju, ka pie mums šodien būtu savādāk, nekā pirms, apmēram, četrdesmit gadiem, kad pirmoreiz sāka nonākt Svētais Gars, bet ko izdarīja cilvēki? Sludinātājus paslēpa cietumos, nosauca tos par svētuļiem. Izgāja uz...Negribēja pat viņus barot pilsētās un viss tāds; un viņi apdauzīja kukurūzu pret dzelzceļa vagoniem, lai no tā izdzīvotu. Ko viņi izdarīja? Viņiem bija vēl četrdesmit gadi, baznīcai bija, cieta, izgāja caur visu, divi kari tādā laika posmā, redziet. Tūkstošiem to bija nosisti; kad viņa, acīmredzot, jau varēja aiziet Mājās.

83 Tad lūk, kas notiktu, ja Dievs sāktu izliet Svēto Garu uz baznīcas pēdējās dienās, kas notiktu pirms divdesmit gadiem, kad Viņš sāka sūtīt savas zīmes un brīnumus, kas notiktu, ja, visi tie cilvēki savienotos? Ko viņi izdarīja? Viņi teica: "Tas ir šamanisms, tā ir hipnoze, viņš domu telepāts, viņš tāds un šāds." Ko tad, ja visas tautas sanāktu kopā un teiktu: "Lai svētīts Kunga Vārds." Ko, ja metodisti, baptisti un presbiteri, un visi kopā sadotos rokās, un teiktu: "Pateicība Dievam, lūk ko mēs gaidījām." Izlējās Svētais Gars. Lūk šeit cilvēki, kuri redz parādības, lūk mūsu vidū pravieši, šeit ir - šeit ir visas šīs lielās dāvanas, runājošie mēlēs, lūk šeit Dievišķie dziedinātāji, šeit tas viss bija izliets uz mums. Pateicība Dievam, ka tas nāk caur pazemīgu cilvēku grupu ar nosaukumu piecdesmitnieki. Uzaicinu tagad visus, atgriezīsimies atpakaļ pie Bībeles. Atgriezīsimies, brāļi, laužīsim mūsu organizācijas un visi būsim brāļi. Visas lielās baznīcas sanāktu kopā, kas notiktu? Brāl, šodien valstī nevajadzētu pat slimnīcas. Tas tā. Nē, starp cilvēkiem darbotos tādas lielas, stipras dāvanas, būtu tāda bijība, un, droši vien, baznīca aizietu uz Mājām, sāktos Tūkstošgadu Valstība.

84 Bet nē, viņiem pret to nav cieņas. Viņi tos nosauca par svētuļiem. Avīzes to vien gaidīja, lai izteiktu visu nievāšanu un netīrību, ko tik varēja, tam pielika klāt visu netīro žargonu, kādu tik varēja un visu tādu, un baznīcas tikai smējās un ķīķinājās par šo, un - un jokojās par viņiem, un izdzina viņus, un centās tos turēt ārpus pilsētām, un viss pārējais, ar necieņu. Tad lūk, es daudz ko varētu teikt par to, bet kļūst vēls.

85 Lūdzu, atļaujiet man tagad pienākt Branhamā Baznīcai. Dievs tagad sāka izliet uz mums dāvanas. Mēs to redzam. Tad lūk, kas šodien ir Dieva dāvana? Tas ir Svētais Gars, Tas ir Svētais Gars, Kurš mūsos. Mums Tas ir jāciena. Mums Tas ir jāciena katrā cilvēkā, uz kura Viņš nonāk. Mums jāizrāda pret Dieva Dievišķajām dāvanām... Kad Viņš sūta šīs dāvanas, nav svarīgi, cik tās reālas, tās mums nekad nepalīdzēs, kamēr mēs nenonāksim līdz tam, ka tās cienīsim. Kāds var dot pravietojumu, ja jūs

ātri aizietu no šejienes. Redziet?

Bet viņa pagriezās, un viņa teica: "Tā ir patiesība, Kungs. Tā ir patiesība, Kungs. Bet mēs - mēs vēlamies, suņi ar prieku ēd drupačas zem saimnieka galda."

Redziet, tas uzreiz Viņu pievilka. Viņš pagriezās un teica: "Liela tava ticība." Un pēc tam mēs atrodam citu gadījumu...Redziet, tā bija viņas pieeja, viņas bijība. Viņa, kad viņa respektēja Viņu, viņa respektēja Dievu.

79 Un tā, mēs atrodam, ka reiz tur bija romietis, un viņš bija liels cilvēks, un viņš mīlēja ebrejus. Un viņam saslīma kalps. Viņš pats nejutās cienīgs iet un paaicināt Jēzu.

Redziet, vienmēr vajag justies mazākam, kā tu esi. Nekad neesi svarīgs savās acīs. Saprotat? Tad lūk, un ja tu esi svarīgs, lai kāds cits saka to par tevi. Saprotat?

Tad lūk, kad tu, šī sieviete vai... Šis vīrietis, precīzāk, viņš teica, ka viņš bija romas virsnieks, un viņa kalps bija saslīmī, un tā, viņš sūtīja, lai šis slimais kalps izdziedinātos. Un Jēzus teica: "Es nāksu viņu dziedināt."

80 Un tā, kad Viņš gāja pa ceļu, romietis ieraudzīja, kā Viņš nāca. Es varu iedomāties, kā viņš teica: "O - o, tas lūk jā, lūk iet Tas Svētais. Šurp nāk Svētais. Jā, es taču esmu nenozīmīgs pagāns. Es - es - es - romas virsnieks, es - ģenerālis vai - vai virsnieks. Es - es - es taču neesmu ebrejs, man nav tiesību, ka atnāk Šis Svētais Cilvēks. Redziet - tā ir cieņa? Redziet? Man nav tiesību, ka Šis Svētais Dieva Kalps ienāk pie manis mājā.

Ieraudzīja, kā Viņš pienāk pie durvīm, un viņš Viņu pasauca, teica: "Kungs, es - es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem manas pajumtes." Droši vien, viņam bija māja - pils, virsniekam. Teica: "Es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem manas pajumtes. Es pats sevi neuzskatīju par cienīgu, lai atnāktu pēc Tevis, tādēļ es sūtīju cilvēkus no Tavas - Tavas Personīgās svētītās tautas, no ebrejiem. Bet man šeit ir kalps, kurš ļoti slims." Un viņš teica: "Es cilvēks, kam ir vara, - teica, - es saku šim karavīram: "Ej", un viņš iet. Es saku šim: "Atnāc.", un viņš atnāk."

81 Ko viņš tur teica? "Es zinu, ka Tev pieder viss spēks. Tu vari pateikt šai slimībai: "Aizej", un tā aiziet. Un Tu vari pateikt tai: "Atnāc", un tā atnāktu." Redziet, Viņš pazina. Un kā viņam bija vara pār karavīriem, tā Jēzum bija vara pār visām slimībām un saslimstībām "Tev, Kungs, tikai jāsaka Vārds, tas ir viss, kas tev jādara." Lūk tā! "Vienkārši saki Vārdu, un mans kalps dzīvos."

Jēzus apstājās, pagriezās pret tiem ebrejiem, teica: "Es neatradu tādu ticību Izraēlā."

Viņš teica: "Tagad ar tavu kalpu viss kārtībā." Āmen. Kāpēc? Tāpēc,

verdzībā vēl liekus četrdesmit gadus. Viņi palika verdzībā, jo viņi atteicās respektēt atbrīvotāju, kurš gāja viņus atbrīvot. Tas atkal atveda viņus atpakaļ verdzībā. Ne jau tādēļ, ka Dievs gribēja, lai viņi paliktu, (laiks bija precīzais), bet viņi palika par četrdesmit gadiem ilgāk, jo viņi atteicās pieņemt Dieva paredzēto glābšanas ceļu.

Es stipri ticu, ka šodien ir tas pats. Tas pats, redziet.

34 Ka viņi atteicās iziet, un Dievs bija nelokāms, un teica Ābrahāmam un viņiem visiem Savā derībā (kā mēs šodien lasījām, par to dzied Dāvids), Viņš viņiem apsoltāja, ka izdarīs noteikto darbu tādā veidā, Dievs noturēs savu solījumu. Viņš vienalga gatavojās viņus izvest, bet, acīmredzot, pēc tā nomira gandrīz vesela paaudze. Vecā paaudze, kuri smējās par Mozu, un viss tāds, negribēja pieņemt Vēstījumu, šī paaudze (četrdesmit gadi) nomira, un Mozus atnāca citā paaudzē. Redziet, ko es ar to domāju? Ja viņi to nepieņem, tad Dievs atļauj, lai šī paaudze nomirst, un Viņš atvedīs citu paaudzi to izdarīt. Un tā, viņi to noraidīja. Un pēc tam mēs uzzinām, ka šī nākošā paaudze, kura pieceļas, kad Mozus aizgāja tur pierādīt sevi

35 Zināt, Mozus baidījās atkal tur iet. Tagad Mozum bija astoņdesmit gadi, un viņš bija nozudis uz četrdesmit gadiem. Un kad viņš runāja ar Dievu degošā krūmā, viņš teica: "Ko lai es viņiem saku, kas mani sūtīja?" Dievam nebija Vārda. Viņš teica: "Ko lai es viņiem saku, kas mani sūtīja?" Teica: "Kad es teikšu: 'Jūsu tēvu Dievs man parādījās', viņi teiks: 'Kas ir mūsu tēvu Dievs?' Un ko es viņiem teikšu?"

Viņš teica: "Saki viņiem, ka ES ESMU ESOŠAIS. Saki viņiem, ka ES ESMU ESOŠAIS." Un Viņš teica: "Kas tev ir rokā, Mozu?"

Viņš teica: "Nūja." Un viņš to nometa, un tā pārvērtās par čūsku. Un viņš ielika savu roku azotē, tā palika spitālīga; un izvilka atpakaļ, un vesela.

Viņš teica: "Ej tur un ņem šīs zīmes, parādi tās cilvēku priekšā, un tas būs apstiprinājums. Pēc šīm zīmēm viņi zinās, ka Es tevi esmu sūtījis, lai atbrīvotu." O -o, brāl! Dievs vienmēr tā dara. Dievs vienmēr dod pārdabiskas zīmes. Redziet?

36 Un tagad, kad viņš tur nogāja un pasauca cilvēkus, parādīja savas zīmes viņu priekšā, viss Izraēls noticēja, visi līdz pēdējam. Un viņi arī aizgāja taisni pilī atpestīšanai. Un pēc tam faraons nolēma, ka viņš nedos viņiem atbrīvošanu, un Dievs sūtīja tiesu pār faraonu. Un mēs zinām, kas notika Ēģiptē.

Dīvaini, pēc tā, kad viņi redzēja, kā notika visas šīs zīmes, un pēc tam viņi piegāja pie Sarkanās jūras un saprata, ka Tas pats Dievs, Kurš parādīja visas šīs zīmes šeit - pie Sarkanās jūras, viņi nošaubījās Dievā, pašā pirmajā un sākotnējā - ka Viņš bija spējīgs darīt glābšanas ceļu.

37 Tad lūk, kur mēs izdarām mūsu kļūdu. Kad gadās neliela slimība, kad gadās neliela nelaime vai neliela bēda kaut kur ceļā, tad mēs sākam atkrist. Jaunais Kristietis; kāds pasmejas par viņu, saka: "Jā, tu vienkārši esi īsts svētulis."

"Man nepatīk, ka mani apsaukā par svētuli." Tu redzi, redzi, lūdzu, lūdzu, tu sāc šaubīties.

Īstais laiks stāties tam pretī! Īstais laiks pagodināt sūtni. Īstais laiks slavēt Dievu.

38 Un Mozus teica: "Es jau to esmu darījis, desmit brīnumus jūsu acu priekšā. Un Dievs jums deva desmit brīnumus, un pēc tā jūs baidāties no jūras. Protams. Cik jums vēl vajag, lai noticētu?" Viņš nogāja atpakaļ un paņēma savu nūju, un turēja to virs jūras, un sacēlās vētra, un pāršķēla to, un viņi pārgāja otrajā krastā. Un, kā tikai viņi to pārgāja, viņi tūlīt sāka gausties, ka viņiem nav maizes. Redziet, vienkārši tas pats. Tad Dievs viņiem sūtīja maizi no debesīm, kā lietu. Tad viņi gaudās, ka viņiem nav ūdens. Viņiem vienkārši viena sūdzība pēc otras. Un es pievērsu uzmanību...

39 Jūs teiksit: "Viņi droši vien varēja būt kādi neticīgi." Var būt arī tā. Tur ar viņiem aizgāja jaukts pūlis, pareizi.

Bet es gribu jums - jums atgādināt kaut ko citu. Ja Dievs atsūtīja sūtni un apstiprināja ar zīmēm, ka viņš bija sūtnis, sūtīts no Dieva, tad viņiem atliek klausīt šo sūtni. Precīzi. Viņiem jāklausa sūtnis un jārespektē šis sūtnis. Skatieties uz Jozua Nūna dēlu un Kālebu, viņi stāvēja tieši blakus viņam. Jā, kungs. Lai kur arī nebūtu Mozus, arī viņi tur bija. Vai nu bija taisnība Mozum, vai nebija taisnība - viņi vienalga stāvēja tieši ar viņu, redziet, jo viņi zināja, ka tas bija Dieva sūtnis.

40 Un tur mēs atrodam, ka reiz pat Mirjama, praviete, un Ārons, priesteris, smējās par Mozus sievu, jo viņa bija etiopiete, un domāja: "Vai tad nebija pietiekoši sieviešu mūsu grupā, lai precētos, tā vietā, lai ietu tur un precētos ar to sievieti?" Tā nebija Mozus izvēle; tā bija Dieva izvēle priekš Mozus. Un, kad viņi par to smējās, tas sakaitināja Dievu tā, ka Viņš Mirjamu - pravieti sita ar spitālību, paša Mozus māsu. Kā ir ar to? Viņu, pravieti, bet ko tādu viņa darīja? Viņa pajokojās, un necieņa pret Dieva sūtni, tās dienas derības sūtni. Un viņa izrādīja necieņu. Un tāpat Ārons, priesteris, kas bija Mozus mute, jā, viņš bija kopā ar viņu.

Un tad Ārons, kad viņš redzēja, ka viņa māsa sista ar spitālību, viņš iegāja un teica Mozum: "Vai tu pieļausi, ka nomirst tava personīgā māsa?"

Un Mozus iegāja teltī un krita Dieva priekšā, un iesāka raudāt un piesaukt Dievu un žēlastību savai māsa. Un Kunga Gars nonāca un teica: "Pasauc Āronu un Mirjamu, lai nostājas manā priekšā." Tas tik ir!

Un tā, jūs redzat, jums ir jācieņa tas un jātic tam, jātic, Kas Viņš. Jā, Marta tam ticēja.

76 Un šī tā nelielā doma, kurai es šorīt piekāros, ka tajā laikā, kad atnāca tā sieviete - Siro - foiniķiete. Paskatieties, cik rūgti viņai bija atteikts. Lūk Viņš bija tur, ebrejs, viņa bija pagāns, un viņa pieskrēja pie Viņa. Viņa nezināja, kā lai izturas pret Viņu; bet viņai bija vajadzība, un viņa zināja, ka Viņš bija tas Dieva Dēls. Viņa tam ticēja. Viņa... Ja - ja Dievs atbildēja uz Viņa lūgšanām par citiem, Viņš atbildēs arī uz lūgšanu par viņu. Un viņa zināja: ko Viņš teica - bija Dieva Vārds. Ja tas bija Dieva Vārds priekš ebrejiem, tas, tāpat, bija Dieva Vārds priekš pagāniem, lai ko Viņš neteiktu. Jēzus deva viņai pārbaudījumu. Viņa teica: "Kungs, apžēlojies!" Tagad novērojiet. Nē, teica: "Tu - Dāvida Dēls", tāpēc ka viņa dzirdēja, kā ebreji teica: "Tu - Dāvida Dēls." Tad lūk, priekš viņas Viņš nebija Dāvida Dēls. Redziet? Viņš teica... "Tu - Dāvida Dēls!" Tādā veidā varēja uzrunāt ebrejs, jo viņa tā bija dzirdējusi no visiem pārējiem. Viņa centās pieiet, kā piegāja viņi, jo viņa centās parādīt cieņu. Viņa centās parādīt savu cieņu. Viņa ne tikai skata pēc tā darīja; Jēzus zinātu, ja tas tā būtu. Nē, Viņš to zinātu.

77 Un tā, kad viņa pienāca, viņa teica: "Tu - Dāvida Dēls, apžēlojies par manu meitu, jo viņu moka jauns gars."

Viņš pagriezās un paskatījās uz viņu, un teica: "Nav labi Man atņemt maizi bērniem un mest to suņiem." Fjū! Nu, kā jums? Lūk tas, jā! Ne tikai atteica viņai viņas lūgumā, bet nosauca viņu par "suņi". Tas tā. Bet suns - tas ir viens no viszemiskākajiem nosaukumiem visā Bībelē, jūs zināt. Un tā, Viņš teica: "Nav labi Man ņemt maizi no bērniem un mest to suņiem."

Viņa teica: "Tā ir patiesība, Kungs." "Kungs", - tad viņa trāpīja. Viņš priekš viņas nebija nekāds Dāvida Dēls, bet Viņš bija Kungs. Teica: "Patiesi, Kungs. Tas tā, bet bērni ēd drupačas zem...Vai arī, tas ir, suņi ēd drupačas zem saimnieku galda." Tā viņa panāca. Tas bija tas, kas bija vajadzīgs. Lūk tā ir cieņa.

Jēzus pagriezās pret viņu, teica: "Liela tava ticība. Tagad ej mājās, atradīsi savu meitu tādu, kā tu ticēji." Lūk tā. Kāpēc? Tā bija viņas pieeja.

78 Ko tad, ja viņa aizgrieztos un teiktu...Viņš pagriezās, teica: "Nav labi Man ņemt..."Citiem vārdiem: "Tā nav jābūt."

Teiksim, katoliete pienāks pie manis un teiks: "O - o, Brāli Branham, es zinu, ka Dievs dzird tavas lūgšanas par šiem cilvēkiem - šeit. Vai tu nepalūgsi par mani? "

Un es teiktu: "Tad lūk, tas nav pareizi, ka es tērēju šo bērnu laiku - šeit. Es esmu šeit, lai lūgtu par šiem piecdesmitniekiem, bet nevis par jūsu katoļu saietu." Redziet? Ko viņa teiktu? Oho, es varu iedomāties, kā viņa

Un - un Viņš teica, viņa...Viņš teica: "Bet Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība. Kas tic Man, kaut arī mirs, bet būs dzīvs. Katrs, kas dzīvo un tic Man nemirs."

"Es ticu, Kungs, ka Tu - Dieva Dēls, Kuram bija jānāk pasaulē. Un pat tagad, Kungs!" O - o! "Pat tagad!" (Nevis "Kungs, Tev vajadzēja darīt to, un Tev vajadzēja darīt to!") Bet: "Pat tagad, lai ko Tu arī lūgtu Dievam, Dievs tev to dos." Lūk tā.

73 Ko tad, ja mēs šodien to varētu pateikt kādam tā: "O - o, mans brāli, es ticu, ka lai arī ko tu lūgtu Dievam, Dievs tev to dos?" Būtu tie paši rezultāti.

Bet nav svarīgi, cik Viņš bija, ja Viņš būtu bijis...Un mēs zinām, ka Viņš bija Dieva Dēls. Ja viņa to nebūtu respektējusi, tad nenostādātu. Tas gāja no viņas sirds. Viņa teica: "Pat tagad, Kungs, lai ko arī Tu lūgtu Dievam, Dievs Tev to dos." Lūk tā. Lūk tā. Viņa tam noticēja no visas sirds. Ja Viņš būtu gājis medībās vai zvejot, priekš viņas tas nebija svarīgi.

74 Nē, ja Ēlija aizgāja medībās vai kaut kur aizgāja, nebija nekādas atšķirības sievietei sunamietei. Viņa vienalga ticēja, ka viņš bija Dieva cilvēks. Protams. Nav svarīgi, ko viņš darīja, priekš viņas Viņš vienalga bija Dieva cilvēks, jo viņa redzēja, kā Dievs darbojās viņa dzīvē.

Un priekš Martas, nav svarīgi, kas notika, viņa redzēja, ko Dievs darīja priekš Viņa. Viņa teica: "Pat tagad, Kungs, lai ko arī Tu lūgtu Dievam, Dievs Tev to dos." Jā, lūk jums, lūdzu.

Viņš teica: "Tavs brālis uzmodīsies." Un tā - Viņš teica: "Kur jūs to apglabājat?" Un viņi devās pie kapa. Un Viņš pasauca Lācaru no kapa, pēc tam, kad viņš jau četras dienas bija miris. Kāpēc? Tāpēc, ka Lācara māsa respektēja to, Kas Viņš bija.

75 Ja nevari cienīt cilvēku, respektē kalpošanu, kuru viņš dara Dievā. Tas pilnīgi pareizi, redziet, respektē to. Ja atnāk kalpotājs, jūs mācītājs, vienmēr to cieniet. Esmu dzirdējis, kā sabiedrībā runā par saviem mācītājiem, kā vienkārši runā par viņu, stāsta ar necieņu, smejas par viņu. Kā tas mācītājs var kaut kad, kaut ko priekš jums izdarīt? Viņš nevar. Jūs - jūs ne, jūs ne...Es nerunāju par šo baznīcu, bet es runāju par baznīcām, kuras esmu redzējis, ka ja jūs...Jums jāmil savs mācītājs. Jums jāzina, ka viņš - cilvēciska būtne, bet tomēr Dievs viņu darījis par Savu mācītāju. Svētais Gars viņu darījis par vērotāju, tad viņš jums jāciena tādā veidā. Un nav svarīgi, ko izdarīja mācītājs, ja savā sirdī jūs viņu cienāt, kā Dieva kalpu, Dievs jūs cienīs par to.

"Tas, kas - tas, kas pieņem Mani, pieņem To, Kas sūtīja Mani.", - teica Jēzus. "Kas nepieņem Mani - nevar pieņemt Viņu." Redziet, viņi teica, ka Dievs bija viņu Tēvs; Viņš teica: "Velns - jūsu tēvs."

Dievs pieprasa respektu! Dievs sūta Savu Vēstījumu - jūs klausieties To, un jūs respektējiet To. Nav svarīgi, ja viņi to nosauc par svētuļu sabiedrību, vai lai kā arī viņi To nenosauktu; lai pasaule dara, ko vien vēlas. Bet jūs izrādiet cieņu!

41 Un tā, tur stāvēja Mirjama. Dievs teica: "Ataicini Mirjamu un ataicini Mozu... tas ir ataicini šurp Āronu, tavu brāli un māsu, lai nostājas Manā priekšā."

Un, kad viņi iegāja Dieva priekšā, Dievs teica: "Vai tad jūs nebīstieties no Dieva?" To teica priesterim un Mirjamai - pravietei. Teica: "Ja jūs vidū ir kāds cilvēks, kurš ir garīgs vai pravietis, Es - Kungs, viņam došu par Sevi zināt. Es ar viņu runāšu parādībās un Viņam atklāšu Sevi sapņos, un tā tālāk, ja viņš ir garīgs vai pravietis." Bet teica: "Ar Manu kalpu Mozu - Es ar viņu runāju no mutes mutē." Teica: "Vai tad jūs nebaidāties no Dieva?" Citiem vārdiem: "Runājot par Mozu, jūs runājat par Mani. Ja jūs nerespektējat Mozu, jūs nerespektējat Mani." Teica: "Vai tad Es jūs vidū neesmu pierādījis, ka Viņš ir Mans kalps? Bet jums pret viņu vispār nav cieņas."

Kāda tā būtu mācība mūsdienu cilvēkiem; nekādas cieņas, nekādas bijības!

Tagad, Viņš teica: "Un tādēļ, ka jūs to nedarījāt - lūk kāpēc jūs dabūjāt spītālību. Lūk kāpēc tas viss uznāca, - teica, - jums vajadzēja zināt, ka tas ir Mans kalps. Jūs zināt to, tādēļ, kad jūs runājat kaut ko pret viņu, jūs runājat pret Mani."

42 Un tā, Mozus palūdza, lai saglabātu viņas dzīvību, un Dievs saglabāja viņas dzīvību. Pēc tā viņa ilgi nedzīvoja, viņa nomira. Bet viņa attīrījās no spītības un septiņas dienas bija ārpus nometnes, jūs zināt, lai - lai būtu tur, lai attīrītos, lai attīrītos no savas spītības. Dievs viņu dziedināja.

Bet lūk ko Viņš centās viņiem parādīt: "Jums jāciena tas, ko Es daru."

Un ja Dievam tāda attieksme bija tajā dienā, un Dievs nevar izmainīties, Dievs grib, lai mēs cienām, ko Viņš dara. Viņš to pieprasa. Teica: "Vai nu jūs to respektēsiet, vai notiks kaut kas cits."

43 Kāds cilvēks reiz man teica, viņš teica, ka es...Nabaga cilvēks, savāc sev uzturam šeit tirgū. Viņam bija pilnīgs spēka zudums un ļoti sliktā formā. Pēc ticības viņš luterānis, un viņiem bija vakarēdiens. Viņš nebija spējīgs iet uz baznīcu, tāpēc viņš paņēma taksi. Teica, ka aizbraukt līdz turieni viņam izmaksāja astoņdesmit centus - un astoņdesmit centus, lai atgrieztos atpakaļ. Viņa kaimiņš, ļoti bezdievīgs, redzēja, kā - reiz no rīta - viņš lūdza "Tēvs mūsu" un smējās par viņu, izsmēja viņu. Viņš teica šim kaimiņam, viņš teica šim cilvēkam, teica: "Uz kurieni tu šorīt brauci ar taksi?"

Teica: "Tur bija vakarēdiens. Es braucu uz baznīcu.

Viņš teica: "Kas ir vakarēdiens?"

Teica: "Kad mēs baudām maizi un vīnu."

Viņš teica: "Man šorīt arī bija pie galda ar gabalu baltmaizes un viskija krūzi." Redziet?

44 Es zinu par trīs zēniem, kuri smējās par vakarēdienu baznīcā, zinu par viņiem. Un viņi iegāja istabā viesnīcā, un paņēma dažas sviestmaizes ar šķiņķi un pudeli viskija, un pieņēma tur savu vakarēdienu, jokoļoties par vakarēdienu, kurš viņiem bija piecdesmitnieku draudzē. Nepagāja ne trīs mēneši no tā brīža, kā visi trīs bija...Viens no viņiem nomira, un divi nokļuva garīgi slimo iestādē.

Nevar bez respekta attiekties pret Dievu. Jums Dievs jārespektē. Ja jūs tam neticat, vienkārši klusējiet, turieties no tā malā. Vai nu dariet tā, vai nu cieniet to un respektējiet. Nesmeijieties par cilvēkiem Garā. Nerunājiet par cilvēkiem, kuri pielūdz Dieva Garā. Neaiztieciot viņus.

45 Es stāvēju tieši tur uz stūra, sludināju - pirms daudziem gadiem, kā jauns sludinātājs. Un tur pienāca sieviete, pēc ticības viņa bija katoliete; bet es zināju, ka viņas - viņas vīrs bija katolis. Viņa nebija nekas. Un ļoti skaista, daiļa sieviete, labi izskatījās, apmēram divdesmit gadus veca, divdesmit divus. Es viņu pazinu šeit pilsētā, kad vēl bija meitene. Un viņa piegāja tur, tur apstājās, un viņa teica: "Es pat savai govij neatļautu pieņemt Villiama Branhamu reliģiju."

Un nākošajā naktī, pirms es vēl nokļuvi līdz viņai, izdzirdēju, ka viņa mirst slimnīcā, un pat līdz šim nezinu, kas viņu nonāvēja. Viņa mira tur slimnīcā, un viņas vīrs atnāca pēc manis. Viņš teica...Viņš bija katolis. Un viņš atnāca, viņš teica: "Iesim ātri un noskaiti lūgšanu par manu sievu, viņa visu vakaru sauca tevi, viņa mirst."

46 Tad lūk, es teicu: "Es iešu." Un es iesēdos mašīnā, atstāju sapulci, devos uz slimnīcu. Un es uzskrēju pa pakāpieniem, es satiku medmāsu, un viņa teica: "Viņa ir jau mirusi."

Un viņš teica: "Iesim, vienalga noskaiti lūgšanu par viņu."

Es teicu: "Viņa ir mirusi."

Teica: "Vienalga saki lūgšanu."

"Tas viņiem nedos nekādu labumu."

Teica: "Nu ko, iesim paskatīsimies uz viņu."

Un es atnācu. Viņai bija tādi rudi - melni, man šķiet, tos sauc zeltaini - kastankrāsas mati. Ļoti skaista sieviete, uz viņas sejas daži vasaras raibumiņi, ar lielām, skaistām, brūnām acīm. "Un šī sieviete, - medmāsa

un pacēla viņu, un atdeva to mātei. Izgāja un aizgāja atpakaļ tieši uz alu. Tāpēc ka viņa cienīja Dieva vīru! Āmen. Dievs pieprasa respektu.

70 Kā ir ar Martu? Viņa vienmēr domāja par to, kā Jēzum pagatavot labas pusdienas. Marija gribēja dzirdēt Dieva Vārdu, tādēļ viņa vienkārši sēdēja blakus un klausījās Viņu. Viņai nebija svarīgi, vai spilveniem apmainītas spilvendrānas, vai aizkari nav noputējuši, vai viņiem bija kaut kas ko ēst - vai nē, viņa vienkārši gribēja dzirdēt to, ko gribēja pateikt Jēzus. Bet Marta vienmēr gribēja Viņam pagatavot labas pusdienas, lai krēsls obligāti būtu mīksts, lai stāvētu pareizajā vietā, viss bija tā iztīrīts. Bet viņa gribēja priekš Viņa, gribēja izdarīt kaut ko Jēzum pa savam, bet Marija to gribēja izdarīt pa savam. Bet reiz, kad iznāca Lācars...Daudzi cilvēki runā pret Martu, saka, ka viņai vajadzēja vairāk ieinteresēties. O - o, nē, vienu momentu. Redziet, pienāca laiks arī Martai parādīt, kas bija viņa. Un pēc tam, kad Jēzus...Kad Lācars nomira, viņas brālis, viņa pasauca pēc Viņa, lai atnāktu un palūgtu par viņu. Viņš neatnāca. Viņš neatbildēja uzaicinājumam. Viņš aizgāja vēl kaut kur. Viņa aizsūtīja vēlreiz, Viņš vienalga neatbildēja uzaicinājumam.

71 Bet, kad Viņš beidzot atnāca, likās, ka tagad viņa varēja pienākt pie Viņa un teikt: "Kāpēc Tu neatnāci? Kāpēc Tu neatnāci, kad es Tevi aicināju? Mans brālis tur gulēja slim. Mēs atstājām mūsu baznīcu, mēs atstājām mūsu organizāciju, mēs visu izdarījām, lai sekotu Tavam Evaņģēlijam, jo mēs noticējām, ka tu biji Dieva Cilvēks. Bet kā varēja Dieva Cilvēks...Un mēs divatā bāreņi, šeit trīs bērni bāreņi, trīs bāreņi, un mūsu iztikas līdzekļi aizgāja tā tempļa gobelēniem. Mēs tur bijām locekļi, mūsu tēvs un māte tur bija locekļi. Bet tā kā Tu ar apmānu mūs esi ievilcis šajā, lai noticētu Tam, ko Tu centies mācīt, sakot, ka Tu esi Dieva Dēls un Praviētis, sūtīts no Dieva, un viss tāds, kā mēs varam ticēt Tev, Cilvēkam, Kurš pat nepaklausīja mani, kad es Tevi sauca. Kad man bija bēda un nepieciešamība pēc Tevis, Tu neatbildēji uz manu paziņojumu un neatnāci. Un es atkal sūtīju, un Tu vienalga neatbildēji uz to. Kāpēc Tu tā darīji?" Ja viņa tā būtu izdarījusi, šī vēsture šodien skanētu pavisam savādāk.

72 Ko viņa izdarīja? Viņa aizskrēja taisni tur, kur bija Viņš, krita pie Viņa kājām un teica: "Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris." O - o, lūk jums, lūdzu. Ko viņa izdarīja? Viņa izrādīja bijību. Viņa bija Dieva Klātbūtnē, un viņa Viņu respektēja. Viņa To nosauca par savu Kungu. "Kungs, ja Tu būtu bijis šeit". (Nevis "Es sūtīju pēc Tevis!" Tas jau bija aizmirsts.) "Tagad Tu šeit, redzi. Ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris."

Viņš teica: "Tavs brālis augšāmcelsies."

"O - o, - viņa teica, - jā, Kungs, es zinu, ka viņš atdzīvosies pēdējā dienā."

66 Tad sātans, kad tam bija apřitējuši kādi divpadsmit gadi, reiz viņu viņa tēvs bija paņēmis uz lauka, un sātans teica: "Es aizvāksu šo bērnu", - un tā, viņš viņam izdarīja saules dūrienu. Un viņš nomira uz savas mātes rokām.

Tas viņu sarūgtināja? Nē, kungs. Viņa teica: "Apseglo ēzeli. Un brauc uz priekšu, neapstājies. Brauc augšā uz Karmila kalnu, uz kalna, jo viņš te gāja tajā dienā." O - o, o - o, o - o, lūk tas, jā! Lūk jums, lūdzu! Lūk tā ir cieņa. Lūk tā ir bijība.

Un viņas vīrs teica: "Tu iesi pie Dieva vīra." Teica: "Tagad nav jauns mēness un nav arī sestdiena, viņš nebūs tur augšā savā..."

Viņa teica: "Viss būs labi, vienkārši apseglo ēzeli un atļauj man braukt." Un tā viņi devās ceļā.

67 Un viņi uzbrauca kalnā. Un kad padzīvojušais Ēlija paskatījās no alas, un viņš izgāja no turienes, un paskatījās, viņš teica: "Liekas, iet tā sieviete Sunamiete." Teica: "Viņa, liekas, ir nobēdājusies." Viņš teica: "Ej viņai pretī. Un kā tā, - teica, - viņa nobēdājusies savā sirdī, un Dievs man par to nav neko teicis."

Redziet, Dievam nav pienākums tev visu izstāstīt, redziet, un tā, Viņš pat Saviem praviešiem visu nestāsta. Viņš vienkārši - Viņš vienkārši dara, ko Viņš grib. Viņš - Dievs.

68 Tagad - šeit Ēlija teica: "Dievs!" Ko tad, ja Ēlija būtu teicis tā: "Kāpēc Tu nepateici man, kālab viņa nāk? Kālab Tu man nepastāstīji par visu to?" Viņš nekad neko nebūtu ieraudzījis. Bet priekš Ēlijas tas bija kārtībā, lai kā arī nebūtu.

Ko tad, ja viņa būtu atnākusi un teikusi, viņa teiktu: "Tu saki, ka tu esi Dieva kalps? Tu liekulis! Arī man, svētulis atradies!?" Tad tas nebūtu noticis. Redziet? Dievs reizēm mūs pārbauda, skatās, ko mēs darīsim.

69 Un tā, tā vietā, viņa pieskrēja taisni pie viņa kājām un pielūdza, it kā Dievu. Un viņa teica, un viņa viņam pastāstīja, kas bija par lietu. Ēlija teica: "Ņem manu nūju un ej, un uzliec uz bērna."

Un kad viņš teica, sieviete teica: "Kungs Dievs dzīvs un tava dvēsele nemirs, - o - o, lūk tā jā, - tu - Dieva kalps, es neatstāšu tevi. Es šeit stāvēšu, kamēr Dievs sūtīs parādību." Padzīvojušais Ēlija nedaudz tur pastāvēja; apjoza savus gurnus, paņēma savu zizli, un lūk viņš aizgāja.

Viņš iegāja istabā, kur gulēja šis bērns, mirušais bērns. Pastaigāja šurp - turp pa istabu, lūk tā, vairākas reizes. Tas tāpēc, ka bija tāda sieviete, kas cienīja viņu, vīra dēļ, kurš cienīja viņu un ticēja, ka viņš ir Dieva cilvēks, viņš staigāja šurp - turp pa istabu, kamēr Dievs neatbildēja. Āmen. Tad viņš pats uzgūlās uz bērna, un tas nošķaudījās septiņas reizes,

teica,- Bill, viņa mira tādā agonijā, ka viņa no visa spēka izkliedza tavu vārdu un teica: "Pasakiet viņam, lai piedod man," - ka pat vasaras raibumi uz viņas sejas uzpūtās, kā kārpas." Un tās lielās acis - lūk tā izvalbījās, un viņas plakstiņi tikai pa pusei tās aizvēra. Tāpēc ka, jūs zināt, kas notiek ar mirstošiem cilvēkiem, viņu nieres un iekšas kustas, un viņa tur bija visa slapja. Un nomira tādā agonijā, tāpēc ka...Ne jau tāpēc, ka viņa nerespektēja mani, bet viņa nerespektēja Evaņģēliju, kuru es sludināju, un Dievs darīja brīnumus un zīmes.

47 Pirms kāda laika Ņū - Olbanī, kad es tur stāvēju un runāju ar grēcinieku, pievedot viņu pie Kristus, liels cilvēks ar tulznainām rokām garāžā, šis cilvēks bija mans draugs, viņa znots ieskrēja garāžā - nākošajās durvīs. Es stāvēju tur un sludināju pusdienlaikā, ēdu pusdienu maizi un runāju ar viņu par Dievu. Es dienā atradu vietu, kur es varētu aiziet pusdienlaikā un pacensties iekarot dvēseli Kristum. Viņš teica: "Pilsoni Branham", - viņš teica. Es pats biju jauns sludinātājs. Viņš teica: "Pilsoni Branham, - teica, - manai mātei bija tāda reliģija, tāda patiesa reliģija." Un asaras ritēja pa viņa vaigiem.

Es teicu: "Kad viņa aizgāja?" Teica:

"Pirms daudziem gadiem. Viņa vienmēr lūdza par mani."

Es teicu: "Tas pats Dievs, Kurš dzirdēja viņas lūgšanas, cenšas atbildēt uz tām viņas dēļ - tieši tagad."

Bet tas cilvēks iegāja tur, viņš teica: "Sveiki." Viņš bija piedzēries. Teica: "Ei, Billij, paklausies." Teica: "Katrreiz, kad tu vēlēties atnākt uz manu garāžu, - teica, - tu nāc, bet - teica, - bet nenes šurp savu veco svētuļu reliģiju."

Es pagriezos pret viņu un teicu: "Kur Kristus ir nevēlams viesis, tur manis nebūs."

Un tā, viņš apgriezās un teica: "Ai, nāc pie prāta, puis."

Un savā sirdī es vienkārši izdzirdēju, kā Balss teica: "Tu pļausi to, ko sēj. Tev būtu labāk, ja tev pakārtu kaklā dzirnakmeni un noslīcinātu jūras dziļumā." Un viņa personīgais znots tajā pašā dienā pārbrauca viņam pāri ar piekrautu divtonnīgu Ševrolet kravas kasti un saspieda viņu uz zemes.

Redzi, tev ir jāciena Dievs. Tev, tu... Dievs pieprasa cieņu, Viņš to pieprasa.

Un tā, Mirjama, viņai vajadzēja būt gudrākai. Tāpat - tāpat Āronam vajadzēja būt gudrākam, lai tā neuzvestos, jo Mozus bija Dieva Gara vadīts, lai darītu to, ko viņš gatavojās darīt.

48 Pirms dažām dienām baptistu sludinātājs, no šejienes, uzrakstīja man vēstuli. O - o, viņš man tā sadeva! Viņš uzrakstīja: "Ak tu - slīnkis tāds!

Kalpošana, kas būtu līdzīga Ēlijas kalpošanai, praviešu, - viņš teica, - un pēc tam redzēt, kā tu sēdi mājā un neko nedari!"

Un tā, Billijs tagad strādā kā sekretārs, viņš viņam atrakstīja atpakaļ vēstuli. Viņš padomāja: "Labi, es domāju, es atbildēšu viņam", - viņš teica. Bet viņš padomāja, ka, pirms sūtīt, viņš dos man to izlasīt. Bet tajā bija tik daudz diplomātijas. Viņš teica: "Tad lūk, tā nav no mana tēva, tā ir no manis." Teica: "Jūs sakāt, ka tēvam kalpošana - līdzīga Ēlijam." Un teica: "Jūs sakāt, ka viņš sēdēja kaut kur upmalā ar makšķeri rokās vai augšā kalnos ar šauteni rokās." Teica: "Ko jūs teiksiet par Ēliju, kad viņš trīs gadus sēdēja pie strauta?" Teica: "Vai tad jūs nezīnāt, ka viņus vada Dieva Gars, lai darītu to, ko viņi dara?" Redziet, katrs grib, lai skrien pa viņa celiņu. Bet cilvēkam jābūt Dieva Gara vadītam, un jums tas ir jāciena. Un viss.

49 Šeit reiz dārga dvēsele, šeit pilsētā, ieraudzīja vienu brāli, viņš teica: "Bet kur ir Bils?"

Viņš teica: "Viņš - kaut kur Kanādā."

Viņš teica: "Droši vien aizbrauca medībās?"

Viņš teica: "Jā, viņš aizbrauca pamedīt."

Teica: "Ai, tas viss ir nieki!"

Labi, bet cilvēks nezīnādams, ka es biju zem Svētā Gara Spēka, man bija jābrauc pēc parādības TĀ SAKA KUNGS. Ko jūs darīsiet Tiesas dienā? Kāda jēga man iet pie viņa gultas un lūgt par viņu? Pirmkārt, viņš vispār netic man. Un cilvēki, kad viņi atnāk un runā tādas lietas, it kā es nezīnu, ka viņi netic Tam? Kaut arī viņi uzsit tev pa plecu un nosauc tevi par "brāli", kaut arī tu zīni, ka viņi Tam netic. Redziet? Viņi Tam netic. Un tu vari...Neko priekš viņiem nevari izdarīt. Viņi pasauks tevi: "Atnāc, palūdz," bet no tā nebūs nekāda labuma. Tāpēc, ka redziet, viņi To neciena. Tev Tam ir jātic. Pavēro tos, kas tic pa īstam, un pavēro, kas notiek. Redziet, jums Tas ir jāciena.

50 Izebele Ēlijas dienās; kā viņa necienīja Ēliju! Kā viņa...Ēlija vispār bija viņas mācītājs. Protams. O - o, viņa to nevēlējās pieņemt. Nē, kur nu! Viņa bija - viņa bija ateiste vai bezdieve, vai - vai elku pielūdzēja. Un viņai bija savi pagānu priesteri. Bet, tomēr, Ēlija bija viņas mācītājs, Dievs viņu tur atsūtīja, lai būtu mācītājs. Viņš bija mācītājs, pat ja...Ja viņš sakiedza uz viņas un pastāstīja viņai visus viņas grēkus, tomēr viņš bija viņas mācītājs. Viņa vispār to negribēja pieņemt, bet viņa arī necienīja viņu. Viņa viņu neieredzēja! Protams, neieredzēja. Un kas ar viņu notika? Dievs atļāva suņiem apēst viņu uz ielas. Tas tā. Kāpēc? Viņai nebija respekta pret Evaņģēliju, kuru sludināja Ēlija.

51 Dievs pieprasa respektu. Tev tam ir jābūt. Ja tu kaut ko iegūsi no

iesaucās pēc apžēlošanas pret šiem bērniem, un suņi aizgriezās un aizgāja prom no viņiem. Nezīnu, vai tas tā vai nē, bet skan tīri ticami.

64 Katrā ziņā šī sieviete teica, Bībeles laikos, kad viņa "saprata, ka tas bija svēts cilvēks". Viņa aptvēra, ka kaut kas notika. Viņa redzēja, kas viņš bija un "aptvēra, ka viņš bija svēts cilvēks no Dieva". Un tā vietā, lai necienītu viņu, kā darīja Izebele, viņa to cienīja. Viņa teica savam vīram: "Mēs to varam izdarīt. Es tev lūdzu, uzcelsim viņam kaut kur mājīgu. Dosim viņam vietu, jo viņš ir nomocījies. Es viņu novēroju. Viņš noveco, un es pievērsu uzmanību, kā viņa sirmie mati pārkārās pār viņa bārdi. Viņam ir vecas drēbes, viņa kaulainās rokas, kad viņš gāja garām, tādas ļenganas rokas. Un lūk viņš iet, nes nelielu eļļas krūzi pie sāna, ietinies aitādas gabalā, karstā saulē, viņa miesa izskatījās apdegusi un sarkana. Es tev lūdzu sagatavosim šeit viņam vietu, lai viņš te var pietāt. Paņemsim darbuzņēmēju un iesim un uzcelsim viņam nelielu vietu, ievēdīsim viņu tur, jo es sapratu, ka viņa gars, pēc viņa gara, ka viņš ir svēts cilvēks. Viņš -Dieva vīrs. O -o, o -o, kāda atšķirība!

65 Tad lūk, viņas vīrs piekrita, viņa... Viņš varbūt teica: "Dārgā, es arī pievērsu uzmanību tam cilvēkam. Es viņu klausījos, es novēroju viņu, es redzēju viņa darbus. Es zīnu, ka viņš ir svēts Dieva vīrs. Tāpēc, mēs ņemsim un izdarīsim to." Un tā, viņi pasauca darbuzņēmēju un uzcēla viņam labu vietu, nolika viņam tur nelielu gultu atpūtai, lai viņš var apgulties un atpūsties. Iekārtoja viņam vietu, lai var nomazgāt kājas, atnesa ūdeni, un viss tāds, un to visu tur sagatavoja.

Un, kad pravietis atnāca, protams, viņa dvēsele priecājās, to visu redzot, ka priekš viņa bija kaut kas izdarīts. Viņš teica Gehazim: "Ej, pasauc viņu, un pajautā, ko es varu viņai izdarīt, varbūt man parunāt ar ķēniņu, ar karavadoni?" Viņš...

Viņa teica: "Es dzīvoju starp saviem tautiešiem, un man nekas nav vajadzīgs."

Bet Gehazis teica: "Viņai nav bērnu. Un viņas vīrs ir jau padzīvojis, viņš ir vecs. Viņiem nav bērnu."

Varu iedomāties, kā Ēlija gul tur uz tās gultas, kuru viņa sataisīja, tā svētīja viņu, viņa kājas nomazgātas, viņa bārda izmazgāta un viss tāds, gul, nav šaubu, viņš redzēja parādību no Kunga (jo viņi vienmēr tās redz). Un tā, viņš teica: "Ej, pasauc viņu un saki, lai viņa nostājas

manā priekšā." O - o, lūk kā, jā! "Ej pasauc viņu, jo viņa - viņa respektēja Dievu. Ej saki viņai, lai atnāk šurp."

Kad viņa stāvēja durvīs, viņš teica: "TĀ SAKA KUNGS. Apmēram ap šo laiku nākošgad tu dzemdēsi bērnu." Un apmēram tajā pašā laikā nākošajā gadā viņai bija bērns.

61 Ja tagad kādam no bērniem teiktu, ja viņu tēvi un mātes teiktu: "Tagad klausieties, bērni, stāsta, ka Ēlija bija uznests. Tad lūk, mēs to nezinām, bet vienalga, es - es - es nezinu, tas ir tā vai nav tā, bet saku jums, vislabāk par to vienkārši nesakiet neko. Vienkārši nesakiet. Kad viņš ies garām... Mēs dzirdējām, ka šodien viņš iet cauri pilsētai, tur uz ielas būs sapulce. Ja viņš ies, ja jūs, bērni, šodien viņu satiksiet ceļā uz skolu, vienkārši sakiet: "Sveicināts, cienītais! Sveicināts, kungs! Kaut kā tā. Parunājiet ar viņu."

Bet tā vietā, nav šaubu, mājās viņiem teica, o - o, viņi dzirdēja, kā tēvs un māte, sēžot pie galda, viens ar otru runājot, smējās un teica: "Zini ko! Runā, ka šis svētulis bija uznests. Vai tu kādreiz ticēji kaut kam tādām? Un runā, ka tas plikpaurainais vecis, tāds ar pliku pauri, kā šis ķirbis, viņam nav pat trīsdesmit pieci gadi, un lūk viņš nāks te garām, un viņiem būs sapulce uz ielas, gaida, ka mēs noticēsim tādiem niekiem. Viņš nav nekas cits, kā vienkārši - smieklī vien tik ir. Un viss. Tāpēc, ka viņš nenāks mūsu baznīcās, redzi. Tieši tāds pats, kāds bija Ēlija, viņš neies mūsu baznīcās. Mēs, viņš... Droši vien, viņam ir kāda burvestība, pūšļošana, apmāns, kā Ēlijam." Viņi neticēja viņam. Un tā, mazie bērni to visu iemācījās mājā.

62 Ja viņi būtu iemācīti respektēt un cienīt, viņi iznāktu pretī Dieva pravietim un paaicinātu, lai palūdz par viņiem.

Bet viņi bija iemācīti apsmiet un paņirgāties, un pajokoties. Kaut kas līdzīgs šodienas bērniem, o - o, nē, tik daudz to, kuri šodien jokotu par sapulci uz ielas, viņi jokotos par Evaņģēliju, ko sludina.

Un tā, Ēlija tos nolādēja Kunga Vārdā. Ne jau bērnu dēļ, bet necienīgu vecāku dēļ, kuri tā audzināja bērnus - nerespektēt Dievu. Divas lācenis izgāja un nosita četrdesmit divus bērnus. Tad lūk, tā ir necieņa. Dievs pieprasa cieņu! Kad viņi necienīja Viņa pravieti, viņi nerespektēja Viņu; nav svarīgi, ja viņi neticēja, viņiem vajadzēja turēt mēli aiz zobiem, turēties malā no visa tā. Bet nē, viņi gribēja ienest savas blēņas. Viņiem gribējās pateikt to, ko viņiem nevajadzēja teikt. Un kas ar viņiem notika?

63 Ņemsim dažus cilvēkus, kas to cienīja. Ņemsim sievieti Sunamieti ar to pašu pravieti - Ēliju. Viņa vispār nebija Izraēliete. Viņa bija no Sunamas, bet viņa ticēja Dievam. Un viņa redzēja, ka tas cilvēks gāja cauri pilsētai, dzirdēja, kā viņš runāja, viņa redzēja zīmes, kuras viņš darīja.

Vēsturē aprakstīts, nezinu, vai tā ir patiesība - vai nē, ka reiz mežonīgi suņi uzbruka mazai meitenītei. Tad lūk, tas nav no Rakstiem, tas no vēstures, es par to lasīju. Stāstīts, ka sieviete Sunamiete stāvēja uz stūra, un viņa redzēja, ka tie suņi apēdīs to mazo meitenīti. Un šis svētais cilvēks gāja cauri pilsētai, un viņš pacēla savu zizli pret Dievu un tā

Dieva, tu Viņu respektēsi. Un tas tev ir jādara no sirds, no savas sirds dziļumiem. Tev tas ir jādara.

Bet viņa nerespektēja Dievu, kad viņa nerespektēja Viņa pravieti. Tad lūk, viņa zināja, ka Ēlija bija pravietis. Viņiem Izraēlā nebija neviena, kas varētu līdzināties Ēlijam. Protams, viņa parādības un viss pārējais bija pilnīgs Dieva priekšā. Un viņš, bet viņš viņus nosodīja. O jā! Viņš uzbruka katrai denominācijai, un viss tāds. Un visu, ko sauc par grēku - viņš to nosodīja, no mazā līdz lielākajam, ķēniņu un visus, viņš neizvēlējās nekādus izteicienus ne priekš viena no viņiem. Bet viņiem bija jāzina, ka viņš bija pravietis. Viņi vienkārši nevarēja nezināt to. Jā, kungs.

Pat Ahabs centās viņu apvainot sausā laika dēļ. Viņš arī lūdza, lai Dievs sūta sausumu. Jā, viņš palūdza. Un viņš teica: "Man ir spēks, un es aizvēršu debesis; nebūs lietus, pat ne lāse nenopilēs, kamēr es to nepiesaukšu."

52 Vai varat iedomāties Izebeli ar krāsotu seju, kas sit ar kājām pa grīdu: "Šis vecais liekulis! Šis vecais liekulis liek ciest visiem šiem mazajiem bērniņiem," un viss tāds. Ēlija centās atvest viņus atpakaļ pie Dieva, centās pārliecināt tautu atgriezties pie Dieva. Redziet? Un viņa, šķiet, varēja teikt cilvēkiem: "Jūs gribat teikt man, ka jūs ticat tādām cilvēkam, kurš lūk tā pārtrauca zemes apstrādāšanu, un nav ne lietus, ne rasas? Un visa viņa liekulība un burvestības," - kā nu viņa to visu tur nenosauca. "Jā, viņš nav nekas cits, kā vienkārši burvis vai zīlnieks, vai vēl kaut kas tāds. Viņš aizvēra debesis un nebūs lietus, likdams ciest visiem šiem cilvēkiem. Un pēc tam jūs sakāt, ka tā ir Dieva griba?"

Tā bija Dieva griba!

53 Mazums kas, jums jāskatās uz to, ko...Jums jārespektē Dievs, neskatoties uz to, ko Viņš dara. Viņš zina, ko Viņš dara. Izskatījās slikti: cieš bērni, cilvēki cieš, lopi mirst, aitas mirst, nekur nekāda ūdens, naktis bija karstas un tveicīgas, dienā saule karsēja debesis - kā varu, tā turpinājās trīs gadus un sešus mēnešus. Un Ēlija, sēžot uz kalna, teica: "Pat rasas nebūs, kamēr es to nepiesaukšu." Tas tā. O - o, kā viņi viņu neieredzēja!

54 Un kad viņš, Ahabs viņu atrada, viņš teica: "Tu Izraēlam atnes bēdas, vai tad nē?"

Vecais Ēlija paskatījās uz viņu, - teica: "Nē-e, ne es, bet tu atnes bēdas Izraēlam." Tas tā. Redziet, pat Ahabam nebija nekādas bijības pret viņu. Un jūs zināt, ko Ēlija teica Ahabam, teica: "Tādēļ, ka tu izlēji nenoziēdzīgās Nabota asinis, arī tavas asinis suņi laizīs uz ielas." Tā arī iznāca! Tāpēc ka necienīja Dieva sūtni. Pilnīgi pareizi. Viņi nerespektēja.

Tad lūk, Mirjama nerespektēja, Ārons nerespektēja.

Nav svarīgi, kas tu esi, Kristietis - vai neesi Kristietis, tev vienalga jāizrāda bijība pret Dievu un jāciena tas, ko dara Viņš, vai arī cietīsi no sekām. Vai nu to pieņem, vai nonākt tiesā - viens no diviem, tas, ko tu sagribēsi.

55 Es stundām varētu liecināt par to, ko esmu redzējis savas dzīves laikā, ko esmu redzējis citās valstīs un starp citām tautām un tā tālāk, par visu, kas notika. Bet izlaidīšu to, vienkārši, lai jūs saprastu šo - šo domu, par ko es cenšos jums pateikt, jums tas ir jāciena. Es redzēju jaunus cilvēkus, kuri sēdēja sapulcē un smaidīja, un smējās sapulcē, nepagāja ne divdesmit četras stundas - bija notriekti uz ielas. Es redzēju jaunus cilvēkus, kuri sēdēja sapulcē, pēc gada no tā laika, kā es tur biju, un nākošajā reizē, varbūt, pēc sešiem mēnešiem atgriezās tajā pašā vietā, un praktiski visi viņi pazuduši vai beigti, kaut kur sisti ar slimībām un viss tāds. Tas tā. Tev tas ir jāciena.

56 Es atceros reiz vakarā kādu jaunu meiteni, Tennesā. Es nācu ārā pa durvīm, sludināju lielā baptistu baznīcā, nācu ārā pa durvīm. Tajā vakarā jutu vadību paaicināt viņu nākt pie Kristus. Nu tā, kā viņa smējās man sejā, kad es viņu aicināju nākt pie Kristus... Izrādījās, ka viņa bija viena no diakona meitām. Tajā vakarā viņa stāvēja pie durvīm un gaidīja mani. Kad es izgāju, viņa teica: "Lūk ko es jums gribu teikt: vairs nekad nenostādiet mani tādā neērtā situācijā."

Es teicu: "Tevi sauca Dievs." Viņa teica: "Mūļķības! Es esmu jauna, - teica, - man priekš tā ir vēl daudz laika." Teica: "Manam tēvam pietiks reliģiozitātes priekš visiem mūsu mājā."

Es teicu: "Bet nepietiks priekš tevis, māsa, katram ir jābūt savai personīgajai reliģiozitātei."

Viņa teica: "Ja es gribēšu, lai man kāds par to runā, es atradīšu kādu ar veselu saprātu, bet nevis tādu, kā jūs."

Es teicu: "Runā ko tik vēlies. Mani tas neuztrauc, bet reiz tu to nožēlosi."

57 Drīz pēc tam es braucu cauri tai pašai pilsētai. Lūk viņa iet pa ielu, var redzēt apakšsvārkus, velkas ar cigareti rokā un piedāvāja man malku viskija. Tas pats! Un lūk viņas liecība, viņa teica: "Atceries to vakaru, kad tu aicināji mani?" Teica: "Tā bija taisnība." Viņa teica: "Tovakar Dieva Gars liecināja man, cenšoties atvest mani." Un teica: "No tā laika es redzu savas mātes dvēseli, cepoties ellē, kā pankūku uz pannas, un smejos par to." Lūk kas notika, redziet.

Tev jārespektē Dievs. Un viss. Tev tas jādara, brāl. Un viss. Izebele nerespektēja.

58 Un atcerieties, citā reizē tur bija nekaunīgi bērni, viņi bija audzināti

tādā mājā.

Ēliju, viņa dzīves laikā, protams, cilvēki viņu neieredzēja, jo viņš uz to zemi piesauca badu. Tur bija daži cilvēki, kuri iemācīja savus bērnus, ka "Ēlija - tas ir tāds cilvēks", - bija pārvietots un paņemts Debesīs, - "viņu kaut kur nosita, un viņi vienkārši apglabāja viņu, un paslēpa viņu." Viņi - viņi neticēja.

Un tā, Elīsa ieņēma viņa vietu, tagad viņš bija to dienu sūtnis, pēc tam, kad Ēlija bija uzņests. Un tā, viņš gāja cauri vienai pilsētai un bērni, šīs pilsētas mazie bērni izskrēja laukā, jokojoties par viņu, teica: "Saki, vecā, plikā galva, kāpēc tevi neuznesa, kā Ēliju?" Redziet, viņi neticēja, ka Ēlija uzņests. Lūk, lūdzu. Tā nebija necieņa pret cilvēku; tā bija viņa Evaņģēlija necieņa. Viņš bija Ēlijas sekotājs, Ēlijas. Viņam bija svaidījums, uz viņa bija Ēlijas gars. Viņš gāja taisni tur un darīja tos pašus darbus, kurus darīja Ēlija. Aleluja!

Jēzus teica: "Tas, kas tic man, darīs tos pašus darbus, ko daru Es." Jā. "Šīs zīmes pavadīs ticīgos."

Viņi to necienīja. Un viņi necienīja Ēliju, jo viņš ticēja Elīsam, jo Gars bija uz viņa. Un viņš pagriezās un sāta pa Jordānu ar savu lietuseti - Jordāna atvērās, izgāja un darīja tādos pašus brīnumus, kurus darīja Ēlija. Un pat visi sludinātāji tur - praviešu skolā teica: "Ēlijas gars mājā uz Elīsa," - šī ziņa aizgāja pa visu zemi.

59 Bet cilvēki, esmu pārliecināts, smējās savā starpā, runāja: "Ei, ei, šurp, paskatieties. Šis fanātiķu un svētuļu bars, saka: 'Tas cilvēks aizgājis Debesīs nenomirstot, nolaidās zirgi'. Mēs neko neredzējām." Protams, viņi neredzēja. Protams, nē, viņi neredzēja. "Mēs neredzējām nekādus zirgus. Mēs nekur nedzirdējām nekādus ratus. Nieki! Vecais nomira, un viņi to apglabāja, bet tagad mēģina no visa tā taisīt lielu troksni."

Tieši, kā viņi pateiktu šodien - to pašu.

Kā viņi teica par Jēzu, teica: "Viņi atnāca naktī un nozaga Viņa Miesu." Viņi pat karavīriem samaksāja, lai par to liecinātu. Bet Viņš cēlās augšā no mirušiem!

Un Ēlija bija paņemts augšā ugunīgos ratos ar ugunīgiem zirgiem.

60 Un kad šis jaunais pravietis gāja tur, gāja cauri pilsētai. Un viņš, jauns būdams, bija bez matiem. Viņš tur gāja, un šie mazie bērni skrēja aiz viņa, teica: "Ei, kāpēc tevi neuznesa kopā ar Ēliju?" Teica: "Ei tu, plikgalvainais veci!" Redziet? Viņi parādīja necieņu. Un ko izdarīja Ēlija? Viņš Gara spēkā pagriezās un nolādēja šos bērnus. Kas notika? Divas lācenes iznāca no meža un nosita četrdesmit divus bērnus. Pareizi. Necieņa, bijības trūkums. To nedrīkst darīt. Tev jāciena Dievs.